

brat

Francišek 3

Letnik XVIII (CXXIX) • maj - junij 2008

GLASNIKI VESELJA IN UPANJA
BOG MI JE DAL BRATE IN SESTRE
VI BOSTE MOJE PRIČE
HUMANA EKOLOGIJA
KAKO JE NA MISIJONU V FRANCOŠKI GVAJANI?

Rekel jim je:
"Pojdite po vsem svetu
in oznanite evangelij
vsemu stvarstvu!"
(Mt 16,15)

Kazalo

Franciškovna duhovnost

4 Glasniki veselja in upanja

Naša evangelizacija

8 Vera malih je največja
10 Velikonočno voščilo p. Pepija
12 Rešila življenje
13 Napovednik dogodkov

Iz naših družin

15 Predstavljamo brate in sestre tretjega reda

FSR

18 Bog mi je dal brate in sestre
20 Vtisi udeležencev z duhovnega kapitlja FSR
22 Obljube FO, FRAMA in FSR v Nazarjah
22 KB Vipavski Križ se predstavlja
23 Letno srečanje na Brezjah
24 Ob smrti br. Antona Kermavnerja FSR
25 Volilni kapitelj krajevnega bratstva v Škofji Loki

Mladi Frančišku

26 Moja pot, moj stolp, moj ponos
28 Vi boste moje priče

RAZVEDRILLO

30 Nagradna zlogovna izpolnjevanica

Pravičnost in mir

31 Humana ekologija
32 In če bi si pomagali, da postanemo bolj odgovorni potrošniki?
34 Mrtvi na delu
35 Post msgr. Luiza Flavia Cappia OFM

Korenine in sadovi

36 Življenje sv. Frančiška

Sveta dežela

37 Slovenci prvi v Sveti deželi
39 Na sever!
41 Kako je na misijonu v Francoski Gvajani?
46 Akcija za Sveto deželo

Naslovna slika

Sv. Frančišek je ustanovil tri redove: red manjših bratov, red sester klaris in svetni red. Prva dva sta namenjena samostanskemu redovnemu življenju, tretji pa življenju v svetu. Podobe treh oken simbolizirajo te tri redove. Dva sta znotraj samostanskega okvirja, tretji pa gleda ven, v svet. Je večji kot prva dva, saj je namenjen tudi poročenim parom. Vsi trije pa so poklicani, da zrcalijo Kristusovo podobo.

Revija brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, v Ljubljani, Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana, www.ofm.si/zbf/

Člani uredniškega odbora: br. Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik), br. Mihael S. Vovk OFM (Franciškovna duhovnost), br. Peter Skoberne FSR (naslovnica), br. Krizostom Komar OFM in s. Ana Slivka FMM (Naša evangelizacija), br. Metod in s. Mateja Trajbarič FSR (FSR), br. Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo), Igor Pigac FRAMA (Mladi Frančišku), br. Stane Zore OFM (Pravičnost in mir), br. Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige), br. Peter Lavrih OFM (Sveta dežela).

Lektoriranje: Vera Lamut. **Oprema:** Aleš Porenta. **Oblikovanje in priprava:** Salve d.o.o., Ljubljana.

Tisk: Povše, Povšetova 36a, Ljubljana.

Naslov uredništva: Ul. Vita Kraigherja 2, SI-2000 Maribor; tel.: 02/22 85 113 ali 041 778 456; **e-mail:** revija.brat.francisek@ofm.si; **faks:** 02/22 85 112. Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na *Narodni svet FSR Slovenije*, TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; pri plačilu se sklicujte na **00 700-08**.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

*Spet kliče nas venčani maj,
k Mariji v nadzemeljski raj!
Cvetlice dobrane, si venčajo glave,
raduje se polje in gaj,
raduje se polje in gaj!*

Vstopamo v majsko šmarnično pobožnost, ki pred nas prinaša Marijino držo. Držo služenja, molitve, materinstva ...

O, da bi tudi mi drug drugemu znali biti »matere«, biti drug drugemu blizu, z njimi čutiti in moliti. Marija je vztrajala ob apostolih, jim stala ob strani, skupaj z njimi molila in bila deležna Svetega Duha Tolažnika.

Šele opogumljeni od Svetega Duha, so se bili apostoli sposobni podati na ulice in trge ter oznanjati Kristusa, *oznanjati veselo novico* o njegovem vstajenju in odrešenju. Čeprav so bili prej potrti in brezvoljni ter so se skrivali iz strahu pred Judi, so potem bili sposobni biti *glasniki veselja in upanja*. In v tem so nam vsem zgled.

Za nami je duhovni kapitelj Frančiškovega svetnega reda, ki je bil naslovljen: **»Glasniki veselja in upanja!«** Predavanja, delavnice in razmišljanja na kapitlju so nas usmerjala v to velikonočno držo *veselja in upanja*.

Kakor so bili apostoli po delovanju Svetega Duha opogumljeni, da so mogli oznanjati, in kakor je sv. Frančišek zaupal v božjo pomoč in previdnost, ko je oznanjal, da je **glasnik velikega kralja**, tako smo tudi mi vsi poklicani, da v svojem življenju zaživimo to preroško držo.

Velikokrat prehitro obupamo in ne znamo videti dobrega. *»Vztrajati v sreči in nesreči, boleznih in zdravju,«* ni samo vodilo za zakonce, ampak tudi za vse skupnosti, vsa bratstva, tako prvega kot tretjega reda.

Skupnost apostolov, ki so bili zbrani v molitvi, preden so se podali na svoje poslanstvo, je nam vsem zgled: biti v **bratstvu, moliti in služiti**.

To so bili tudi poudarki duhovnega kapitlja, da bi osrčili naša bratstva v molitvi in služenju.

V pričujoči številki *Brata Frančiška* vam predstavljamo nekaj drobcev iz dogajanja na kapitlju v Kančevcih: od uvodnega predavanja p. Tarzicija Kolenka o *glasniku velikega kralja*, do vtisov nekaterih udeležencev kapitlja.

Po predstavitvi prvega in drugega reda sv. Frančiška v prejšnjih številkah, je sedaj na vrsti *Frančiškov tretji ali svetni red*. Spoznavali ga bomo prek pogovorov z nekaterimi vidnimi predstavniki in utrinki iz življenja nekaterih bratstev.

Seveda pa ne manjka tudi zanimivega branja o dogajanju v misijonih ter o bolj ali manj duhovnih doživetjih doma in v tujini.

Lahko si samo želimo, da bi ob branju tudi sami začutili željo po razglašanju vesele novice, da bi tudi sami ne mogli molčati o velikem kralju, ki je vstal in živi. Naj nas vse razsvetli Sveti Duh, da bi *polni ognja in duha, navdušeno* stopali v svet. Da bi znali zaživeti svoje poslanstvo *svetnega reda* in izpričevati veselje in upanje! ■

Vse dobro!

br. Janez Papa

Glasniki veselja in upanja

p. Tarzicij Kolenko

»**Glasnik velikega kralja sem!**«

»Glasnik velikega kralja sem!« je Frančišek tistega aprilskega dne leta 1207 odgovoril roparjem v gozdovih med Assisijem in Gubbium.

Postati glasnik ni preprosto.

Glasnik je služabnik besede.

Frančišek spoštuje besedo. Dolgo je od tega, kar so prva usta spregovorila besedo. Človek sam je moral biti ob tem presenečen. Reka besed je preplavila tisto skrivnostnost besede. Vendar je beseda še vedno čudež – večji ali manjši. »Z besedo človek stopi iz sebe in stopa pred druge. Stopa iz svoje skrivnosti v skrivnost drugega. Njeno dno je nedostopno, njene korenine so nedoumljive« (Golub). V kriznih trenutkih, ko bi kamen zaječal od bolečine, se človek sprašuje, zakaj tisti, ki je človeku dal besedo – govor, ne spregovori. Človek hoče besedo in prav to besedo.

Frančišek je izkusil, kaj pomeni, če človek v svoji praznini in bolečini srca vpije, pa od nikoder nobenega glasu. Najstrašnejši je »horror vacui« – strah pred praznino. Strašno je, ko si pred globokim breznom, pa od nikoder glasu.

Beseda v Svetem pismu

V besedi se človek izpoveduje, razodeva ljudem, lahko ga razumejo. Z besedo se ustvarjajo vezi med ljudmi. Svetopisemski človek razmišlja, kako beseda preveva vse njegovo življenje: ker ima Bog besedo in govori, ima tudi človek besedo. Človek je Božji sogovornik. Odgovor Bogu lahko odkloni, vendar je potem njegova beseda prazna in nesporočilna. Kadar Bog molči, umolkne tudi človek, tj. govori prazne

besede. Kadar umolkne Bog, v Stari zavezi nastopi groza.

Svet hoče besedo ali vsaj znamenja ali čudež ... posebno v našem času. Sv. Pavel pa odgovarja na to praznino človekovega tavanja: »Mnogokrat in na mnogotere načine je nekdanj Bog govoril očetom po prerokih, slednjič, te dni nam je govoril po Sinu, ki ga je postavil za dediča vsega ... ter nosi vse z besedo svoje moči« (Heb 1,1-3).

Srečen tisti, ki nikoli ni čutil strahu pred praznino v lastni duši, ko kličeš, moliš in rotiš, ker ni odgovora, ker ni besede, ki bi izpolnila praznino srca in duše. Ob boleznih, krivicah, ki se nam zgodijo, ob razočaranjih, trpljenju doživljamo žejo po besedi, ki nam prinese upanje in rešitev. Vsakdo, ki je to doživel, bo laže razumel, kako je zaigralo Frančišku srce, ko je slišal v mračni kapeli sv. Damjana besedo s križa: »Pojdi in popravi mojo cerkev.« Šele po maši na Matijevo pa mu je postalo jasno, kako bo opravljal poslanstvo glasnika, in niti za trenutek ni odlašal. Kot čudna prikazen, oblečen v grobo kmečko kuto, pokrit s kapuco in okoli ledij prepasan z vrvo je hodil po trgih in ulicah Assisija. Kogar koli je spotoma srečal, ga je pozdravil z besedami. »Gospod naj ti da mir!«

Glasnik je najprej poslušalec

Najprej vas povabim, da v kratki tihoti spoštljivo premislimo, kje in kako se nas je dotaknila misel, da bi tudi mi po vzoru svetega Frančiška postali »glasniki velikega Kralja«.

Če smo odkrili osebo, ki nas je nagovorila, navdušila, opogumila, če smo časovno

in krajevno opredelili kraj te pogumne odločitve, potem zdaj skupaj zapojmo pesem zahvale: O moj Gospod, bodi zahvaljen ...

Kako bratje in sestre krajevnega bratstva skupaj prisluhnejo Božji govorici

Lectio divina

Lahko si razlagamo, da je sveti Frančišek imel tako spoštljiv odnos do Božje besede prav zaradi svoje izkušnje, ko je tako dolgo iskal Besedo, ki naj mu prinese upanje in pokaže pot k izviru veselega oznanila – evangeliju.

»Sveto pismo je bilo vedno osnova in središče v življenju Božjega ljudstva, po njej obstaja in raste, Božja beseda ga vodi in krepi na njegovi romarski poti v obljubljeni deželi« (BR 21). Vsem je znano, kakšno vlogo je imelo za Frančiška srečanje z Božjo besedo. »Božji glas je poslušal z globoko vero in ubogal ga je z brezpogojno pokorščino« (FS 180).

Pot do Frančiškove izkušnje pa za nas ni enostavna, ker je na njej mnogo ovir.

- Razvrednotenje besede. S kakšnim navdušenjem smo poslušali Slovenske večernice ...
- Živimo v poplavi besed in sporočil. Vemo, kakšna je vrednost mednarodnih dogovorov, pogodb. Razvrednotena je beseda v zakonu, politiki, kako ponižana in razvrednotena je beseda v rumenem tisku in »plaži«.
- Zaradi silnega pretoka besed in informacij izgublamo smisel za besedo, doživljamo jo površinsko. Brez smiselnosti besede izgubimo svoj življenjski odnos in možnost dialoga z Bogom.

Če nam Božja beseda ostane prav tako neobvezna kakor množica drugih besed, potem izgubimo možnost, da bi na Božjo besedo odgovorili. Frančišek teološko, brez doktoratov dojame moč Božje besede, ko prizna: »Telesno namreč na tem svetu ničesar nimamo in ne vidimo Najvišjega, razen telesa in krvi, imen in besed po katerih smo ustvarjeni in odkupljeni iz smrti v življenje« (3 Fp 33).

Lahko smo presenečeni, ko enači evharistijo z Božjo besedo in Božjo besedo z evha-

ristijo. Frančišek veruje v to kakor v nekaj samoumevnega. V *Pismih vsem kristjanom* zapiše: »Trdno se zavedajmo, da se nihče ne more zveličati razen po svetih besedah in po krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa ...«

Sveto pismo za Frančiška ni le neko branje, ki je dobro, da ga človek bere, ampak moramo v njem »iskati Gospoda, našega Boga, in ga najti«. Zato v *Opominu* pravi: »Blagor tistemu redovniku, ki nikjer ne najde večjega zadovoljstva in veselja kakor v najsvetejših Gospodovih besedah in delih« (FOpom 21,1).

Za Frančiška to ni preprosto. V porcijunkulski kapeli sliši evangelij, ki poroča, kako je Jezus razposlal svoje učence oznanjat Božje kraljestvo. Ves srečen zakliče: »To hočem, to iščem, to srčno želim storiti!« Prav nič ne pomišlja in ne dvomi. Bistveno pri tem dogodku pa je to, da Frančišek zavestno sprejema to sporočilo, kot da ga Bog osebno nagovarja. Sveto pismo zato postane zanj razodetje za njegovo lastno življenje: »Nihče mi ni pokazal, kaj moram storiti. Toda Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija« (2 FOp 16-17).

»Preiti od vedenja, ki kroži okoli lastnega jaza, k vedenju, ki kroži okoli Boga, je duhovni obrat, ki ga doživi, kdor brez pridržka posluša Božjo besedo« (FS).

Poleg evharistije, bratskega lomljenja kruha, je skupinsko meditiranje Svetega pisma gotovo najučinkovitejši način, kako me nagovarja Bog preko Božje besede in prek izkušnje bratov in sester. Ob privatizaciji kapitala, ki jo dobro poznamo, občutimo tudi privatizacijo vere in verskih čustev.

V skupini, bratstvu Božjo besedo najprej poslušamo. Božja beseda je darovana vsakemu. Če se ga dotakne (vsakega drugače), mora človek na to darovano besedo odgovoriti. In če s tem darovanim in svojim odgovorom obogati svoje bratstvo, nastane čudovito ozračje Božjega Duha.

Pogoji za dobro skupinsko meditacijo so primeren čas, kraj – okolje, popolna sprostitev ...

Kaj hoče Frančiškova družina v slovenski hiši?

● Živeti evangelij po vzoru sv. Frančiška. Je to dovolj, da opraviči svoje poslanstvo? To je dovolj, to je vse. Slovenska hiša ni brez podob bogov. Mnogi so zamenjali svojega Boga, ki jih je pri krstu sprejel kot Božje otroke v svoje naročje, s tujimi bogovi, ki so izpodrinili življenje ljubečega Gospoda. V razkristjanjeni slovenski hiši se bohota globalizirani bog kapitala. Hoče imeti prvo besedo. Najprej se je lotil človeka, mu odvzel osebno dostojanstvo, ko je iz njega naredil produktivno silo, ki kopiči kapital, dela za plače, se bojuje za čimveč imeti ... Da bi to dosegel, mora imeti močne komolce, iz tega sledijo krivice. Mali človek je ponižan, ker se komaj preživlja zaradi bogatih, ki niso nikoli dovolj bogati. Zdi se, da je vse v tej slovenski hiši narobe. Družina krvavi, mladina se pobija ali beži v zasvojenost, smrt.

● Kaj počneš ti, »glasnik velikega Kralja«, v tej areni, saj ti nenehno dopovedujejo, da te niso pripravljeni poslušati?

● Čakaj, bodi tu, če si res glasnik. Bodi tu! Tvoje sporočilo ni od včeraj. Ko se bo svet naveličal svoje resnice, ko njihovi »bogovi« ne bodo mogli odgovoriti na vprašanja, ko bodo ljudje v srcih začutili praznino, bodo poklekli pred resnico tvojega sporočila. Zato čakaj. Prihajali bodo. Ne vsi. Tisti, ki bodo iskali več, kakor morejo dati ti trenutni bogovi. Ko bodo odkrili sveto znamenje – zakrament, bodo prosili za »živo vodo«. Če boš ti posoda za živo vodo, se bodo odžejali in vzljubili Življenje.

Čakaj, prihajajo, morda jih srečaš že danes ali jutri.

Neverjetno odkritje – Vodilo in razlaga FSR

Razmišljal sem, kakšna naj bi bila podoba naših krajevnih bratstev, kakšni naj bi bili bratje in sestre v njih, da bi ne delovali odbijajoče za sodobnega razvjenega slovenskega zemljana. In glej, že sem dobil v rokah knjižico s. Rite Vicidomini »Razlaga Vodila FSR«. Nič tretjeredniško zastrašujočega, kar nekatere odbija, da bi se pridružili našim bratstvom. Prvi vtis, ko sem knjižico na dušek prebral:

*Našel si svoj prostor
pod soncem,
hosana kliči.
Našel si vse.*

*Nihče v ta svet
prostor ne sme.
Tvoj je ta prostor.
Razširi roke,
bratom odpri srce;
ljubi življenje,
četudi se križ nanj podre.*

*Ne išči sreče drugje.
Sonce nate posije,
tu kjer si, najdeš odgovor na vse.
Ljubezen zastonska
ti vsaka vrata odpre.*

če bi naši dobri verniki prebrali to knjižico, bi izgubili vse predsodke in bi mnogi šli za Frančiškom. Prva misel, ki mi je padla v oči: Papež Pij XII. je dejal, da »bratje in sestre FSR niso že popolni, kadar vstopijo v red, ampak to lahko in morajo postati v bratstvih, ki so šola krščanske popolnosti, izvirnega Frančiškovega duha, pogumnega in mogočnega delovanja za izgradnjo Kristusovega telesa«.

Lik glasnika veselja in upanja v Vodilu FSR

Samostani – oaze miru

Mnogi iskalci miru se bojijo odločitve, da bi svoj mir iskali znotraj zidov samostanov. Samostansko življenje pa občudujejo, radi se gibljejo v senci samostanov. Tudi okrog samostanov, kjer delujejo Frančiškovi bratje ali klarise, se zbirajo bratje in sestre FSR in so del velike Frančiškove družine. Še več, FSR povezuje vse prve redove Frančiškovih manjših bratov ali pa se vključuje in bogati lastno oltarno občestvo. Vsak brat, sestra postaneta nosilca karizme serafskega očeta: ljubezen do evangelija, da bi prek njega spoznali Jezusa Kristusa in hodili za njim.

Iskalec Kristusa

Nismo v posesti vse resnice. Zato se izogibamo nastopaštva. Ponižno iščemo podobo Kristusa. Sv. Frančišku se je zasvetila v obrazu zmaličenega gobavca. Kristusa ne iščemo samo zato, da bi ga mogli posredovati drugim. To je nevarno. Kaj hitro bi lahko postali aktivisti. Temu

se izognemo tako, da napredujemo v veri in neprenehoma hrepenimo po srečanju z Jezusom v evharistiji, Cerкви ter v bratih in sestrah. Najprej naj bi brate in sestre srečali znotraj krajevnega bratstva. Takšni smo in drugačni. Drugi so meni dar, jaz sem drugim dar. Če si prizadevam, da bi bili drugi ob meni srečni, pomeni, da sem krasen dar. Če pa samo od drugih pričakujem, potem sem razočaran.

Ljubezen do Božje beseda, zlasti do Evangelija, in Svetega Rešnjega Telesa je nujno sredstvo in pomoč, da bi v svetu živeli karizmo sv. Frančiška, ki pravi: »Na tem svetu od Najvišjega Božjega Sina ne vidim telesno ničesar razen njegovega najsvetejšega telesa in njegove najsvetejše krvi!«

Bratstvo je dar

Dar vedno predpostavlja darovatelja. Čim imenitnejši je darovatelj, več pomeni dar (če nam papež podari preprost rožni venec, je to dvojni dar). Bolj je dar izbran, več pomeni.

● »Gospod sam me je navdihnil, kako naj živim.« Poklic v Frančiškovo bratstvo je najprej dar za mene... Svobodno smo tukaj, morda nas je kdo nagovoril, da smo šli po stopinjah asiškega ubožca.

● Dar za druge. Nikoli daru ne pripravljamo za sebe, vedno je nekomu namenjen. Kolikor zavestno in z veseljem smo ga sprejeli, toliko bolj nas osrečuje, bogati pa tudi vse tiste, s katerimi živim ali katerim sem darovan kot dar. Zato se sv. Frančišek zahvaljuje: »Gospod mi je dal brate!«

● Svojo zaobljubo damo v roke predstojnika, preko njega damo besedo Njemu, ki nas je s svojo Besedo obdaroval. Bog svobodno daje svojo Besedo, človek svobodno odgovori na Božjo besedo. Brat, sestra javno potrди svojo odločitev živeti krstno odločitev za življenje po evangeliju v svetu po zgledu sv. Frančiška in Vodilu FSR.

● »V bratstvu je vsak član poklican, da razvija svojo poklicanost v hoji za Frančiškom, in to tako, da vedno bolj spoznava njegovega duha

in njegov ideal, da bi lahko hodil za Kristusom na njegov način« (s. Rita V.).

Narava bratstva

Narava bratstva je bratstvo. V družini ni funkcij, lahko so službe (služiti). Kaj hitro se zgodi, da kdo služenje spremeni v funkcijo, ki je naravnana na oblast. Vsaka oblastnost znotraj bratstva pomeni krhanje bratskih odnosov, podobno kot v družini.

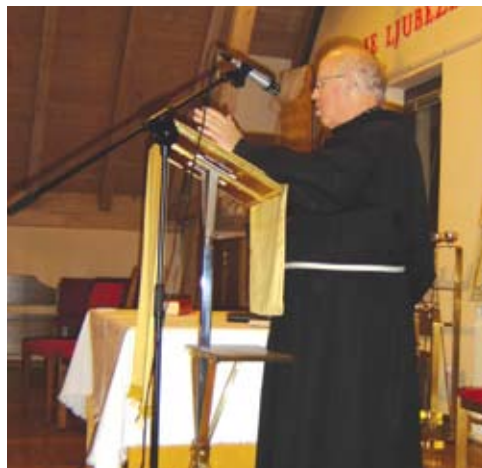
Včasih se sliši, da Frančiškovo bratstvo ogroža družinske odnose. Če pa pogledamo Vodilo, smo presenečeni, kako je ovrednotena družina: »V svojih družinah naj živijo v Frančiškovem duhu miru, zvestobe in spoštovanja življenja. Prizadevajo naj si, da bodo znamenje v Kristusu že obnovljenega sveta« (ČL 17).

»Družina, ki živi v duhu miru, ki zvesto spolnjuje dolžnosti, ki spoštuje življenje, je zakrament, znamenje obnovljenega sveta in prisotnosti Kristusa ter njegove daritve na križu.«

Božje ikone

Kakor zakonci zrcalijo Božjo ljubezen skozi posvečeno zakonsko ljubezen, tako naj bi brat, sestra FSR zrcalila podobo, ikono svetega Frančiška, ki je imago Christi – podoba Kristusa, To si je močno želel. To naj bo tudi naša želja.

Če si našel, brat ali sestra, brate v objemu sv. Frančiška, si našel svoj prostor pod soncem. Srce odpri, podaj roko in hvali Najvišjega. ■

Vera malih je največja

P. Martin Kmetec se je rodil v Sv. Vidu pri Ptujju, v verni kmečki družini, kjer je bilo pet otrok. Kot prvorojenec je zapustil dom, ko je imel 15 let, in odšel v malo semenišče k minoritom. Po končani gimnaziji na Ptujju je šel v novicijat, potem pa je študiral teologijo v Ljubljani. Slovesne zaobljube je naredil leta 1982, bil posvečen eno leto za tem, trenutno pa je v Turčiji.

Brat Martin, trenutno si v Turčiji, vendar to ni tvoj prvi misijon. Kakšna je tvoja misijonska pot? Kje vse te je vodila?

Leta 1989 sem najprej šel na pripravo za eno leto v Pariz, nato pa v Bejrut. Bilo je takoj po dolgoletni vojni, ki je popolnoma razrušila mesto. Tam imamo minoriti samostan in župnijo v krščanskem predmestju, kjer v določenih četrth živi zelo revno prebivalstvo. Leta 2007 sem odšel v Turčijo. Doživel sem šok, ker so tukaj kristjani skoraj izginiti. V Turčiji, ki ima danes nad 70 milijonov prebivalcev, je le 30 tisoč katoličanov. Kristjani v Turčiji so raztreseni po velikih mestih, po malih mestih jih skoraj ni. Zelo malo hodijo k maši. Spomnim se, da so bile na prve binškošti pri maši le tri osebe. Župnija je bila zapuščena, cerkev potrebna obnove. V štirih letih smo zavihali rokave, pa se je veliko stvari spremenilo. Obnovili smo cerkev, pa tudi občestvo se je obnovilo. Bilo je tudi nekaj krstov odraslih. Prvo pravilo, ki smo si ga zadali kot skupnost, je bilo živeti navzočnost, srečati

se z vsemi, biti nosilec neizgovorjenega sporočila človečnosti.

Vsi vemo, da življenje v misijonih ni vedno lahko. Kaj je tisto, kar tebi prinaša največ veselja?

Evharištija ... Potem pa tudi naučeni jezik in sposobnost komuniciranja. Srečanje s človekom. Potopljeno v svet, kjer živim. Branje.

Ena od pomembnih značilnosti misijonskega življenja je tudi mednarodna skupnost. Le-ta pogosto zahteva od človeka določeno zrelost, tudi življenje v njej ni vedno enostavno, a je taka skupnost hkrati notranje zelo osvobajajoča. Kako jo doživljaš ti?

Včasih je zelo težko, saj so naša pota formacije različna. Naša okolja, v katerih smo odraščali, so različna. Naš način mišljenja in reagiranja se razlikuje. Vendar je vsak brat v svoji drugačnosti veliko bogastvo. Vsakdo prinaša s seboj nekaj lepega, nekaj, kar nas v skupnosti bogati. V mednarodni skupnosti se učim relativizirati svoje poglede, učim se, da Slovenci nismo najpopolnejši narod in da imamo kot ljudje veliko omejenosti. V skupnosti se učim preraščati bolečino, ki se tolikokrat rodi iz dejstva, da si daleč od vseh, ki bi ti bili po naravni pripadnosti nekako blizu.

Pričevanje mednarodne skupnosti je tudi v tem, da svetu prek preprostega vsakdanjika pokaže, da ljudje različnih kultur in narodov lahko živijo v miru. Kdo vse sestavlja tvojo skupnost in kako pričujete o slogi in bratstvu med seboj?

V Turčiji smo bratje iz Poljske, Italije, Romunije, Nigerije, Malte in Slovenije. Naše razumevanje in molitveno življenje naredi na muslimane velik vtis. V Turčiji imamo tri skupnosti, vsaka živi v drugačnih pogojih. Mislim, da sporočilo skupnosti govori predvsem mali skupnosti kristjanov, ki vidijo v skupnosti oporo za svojo vero, opogumljamo jih. Tudi če se na zunaj zdi, da krščansko občestvo upada, je vendarle skupnost zagotovilo, da bo vera v Vstalega

ostala živa v določeni cerkvi oziroma na določenem kraju.

Kako pa je s slogo v Turčiji sami? Obstaja medverski dialog ali druge pobude za približevanje drugim verstvom, narodom ali manjšinam?

V Izmiru so nas sosedje spoštovali. Bili so seveda tudi problemi s skrajneži, vendar položaj še zdaleč ni bil tako napet kot tukaj v Samsunu. Tukaj je v mnogih ljudeh veliko sovraštva do vsega, kar je krščansko. Islamistični časopisi, televizija, radio včasih zganjajo pravo gonjo proti kristjanom. Zato je edini dialog, ki ostane, dialog življenja. Živeti v veri odnos do vseh ljudi, ki jih srečujem zunaj samostana. Z mnogimi ljudmi je dialog mogoč, zato je jasno, da moramo tej nalogi dati prednost.

Preganjana cerkev je pogosto goreča in močna. Kako doživljaš katoličane v Turčiji? Kako živijo?

Za primer naj povem, da so pred kakšnim tednom pokopali armenskega kristjana po muslimanski navadi, kajti družina, ki živi v malem mestecu nedaleč od Samsuna, doživlja tako velik pritisk, da si niso upali poklicati duhovnika. Veliko je nevednosti, strahu in oddaljenosti od zakramentov. Kljub temu pa so tudi taki, ki navkljub težavam živijo vero radikalno. Vera malih je največja. Najlepše znamenje, ki mi ga naklanja Gospod, so iscalci, ki so po mnogih letih iskanja našli Jezusa in so zaradi vere vanj pripravljeni tudi trpeti.

Misijon v Turčiji torej ni lahek. Si kdaj občutil, da bi bil življenjsko nevaren?

Življenjska nevarnost je relativna stvar. Zgodi se prometna nesreča, pa te ni več. Trpljenja se bojim, to je gotovo. Mislim pa, da je najpomembnejše vsak dan znova podariti Bogu svoje življenje in se izročiti njegovi previdnosti. Živeti osvobojen in potovati, srečen, ker si našel pot k sebi navznoter in daleč drugim k drugim.

Zgodi se, da celo v krščanski Evropi ljudje, predvsem nekateri mladi, gledajo na redovne zaobljube malo posmehljivo. Kako pa muslimani razumejo zaobljube čistosti, uboštva in pokorščine, ki jih bratje živite?

Niti ena od zaobljub ni vrednota, ki bi muslimanom kaj pomenila. Islam ima kult rodovitnosti, to, da živim redovno

poslušnost, za muslimane tako in tako nima pomena, uboštvo pa je nesreča. Vendar je zanimivo, da tisti, ki nas redovnike odkrijejo in sprejemajo kot osebe molitve, posvečene Bogu, vidijo v tem nekaj lepega in velikega. Žrtev in dar Bogu. Zaobljube odsevajo druge vrednote, in sicer paradoksalno. To je tista norost, ki ustvarja pogoj, da se izkaže prek nas Božja ljubezen. Kako? To ostane Božja skrivnost. Zelo sem srečen, ker sem svoboden, ker me nič ne ovira. Vedno bolj spoznavam, da je vse v hoji za Nekom in da zaobljube omogočajo in olajšujejo to hojo.

Včasih so šli misijonarji v tuje, »poganske« dežele zato, da bi spreobračali. Danes ni več tako. Kakšen je tvoj misijon? Kakšno je tvoje poslanstvo v Turčiji?

Svet se je popolnoma spremenil. Srečujemo se s kulturami in religijami, ki imajo svoje vrednote in po katerih ljudje morejo na določen način priti do odrešenja in večnega življenja. Potrebno je neizmerno spoštovanje do človeka, do družbe, v kateri se nahajaš. V Turčiji se srečujemo z muslimani, kjer je nepojmljivo, da bi komu predlagal spreobrnjenje. Vendar poznam ljudi, ki so zaradi posebnega Božjega klica našli pot za Jezusom in so bili zato pripravljeni zapustiti vse. Takrat dialog, ki spoštuje človeško svobodo, postane prostor, v katerem se uresniči Beseda.

Turčija ni tako zelo revna dežela, pa vendar: kaj je tisto, kar bi na tvojem misijonu najbolj potreboval?

Najbolj bi potreboval molitve, da bi se me tisti, ki bodo brali te vrstice, kdaj pa kdaj spomnili v molitvi. ■

Pogovarjala se je s. Ana Slivka FMM

Velikonočno voščilo p. Pepija

Dragi prijatelji!

Na kratko in iz ljubezni se vam oglašam za Veliko noč.

*Na križu se je vsega podaril
in z vstajenjem je vse za vse pridobil*

Gospoda svojega Boga boš ljubil z vsem svojim srcem. 'Z vsem': zase ne moreš obdržati nobenega dela samega sebe. Hoče dar tebe samega. Odkupil te je celega in z vsem, kar je, da bi te On imel v celoti v lasti in to tebe samega. Ljubil boš torej Gospoda, svojega Boga, z vsem svojim srcem. Kajti pri Bogu ni delnosti, On je ves in povsod. V tvojem bitju noče razdeljenosti.

Hočeš torej imeti vse v lasti? Izroči Mu to, kar si, in dal ti bo to, kar je On. Sebe ne boš več imel v lasti, a imel boš v celoti Njega s celoto samega sebe (sv. Anton Padovanski, frančiškan (1195-1231)).

Zgornja kričeča slika je tako pretresljiva in tako resnična, kot je Gospodov pasijon. Sredi vse groze človeštva Gospod razodeva svojo nežno ljubezen, usmiljenje in odpuščenje. Zato človeštvo (z)more še obstajati. Kristus trpi, ker ga obsojamo, ne sprejemamo njegove resnice in njegove ljubezni; ker mu nismo zvesti; ker ni dovolj ljubljen v bližnjem in zaradi Njega samega... In tako se njegov pasijon (nora ljubezen do človeka, ki je prav zaradi tega tudi trpeča, do konca podarjajoča se ljubezen) nadaljuje na vseh krajih in v vseh časih. Na dnu pasijona pa se dviga zarja vstajenja, ki je obnovljeni svet za novo življenje, za večnost.

To resničnost Kristusovega trpljenja doživljamo v mnogih obrazih osebne in družbene resničnosti tudi v Natitingou-

ju na severu Benina: najstnice zanosijo, nekatere od njih otroke splavljajo; fantje in moške bežijo pred odgovornostjo in resnostjo očetovstva; zakonci zasmehujejo Božjo postavo in nujnost človeške zvestobe; izogibajo se vzgoji otrok; mladi in manj mladi s promiskuiteto širijo smrt AIDSa; podkupljeni odnosi štrlijo iz skoraj vsake pisarne državnih in drugih javnih ustanov; kraj je vedno več in postajajo grozljivo organizirane; ljudje se ubijajo s kričanjem, pretepanjem, alkoholom, požrešnostjo in zastrupljanjem; norčujejo se iz Božje besede, Cerkve in Gospodovega dne; namesto dela se odločajo za lenobo in goljufanje, itd. Tako bi lahko našteval skoraj v nedogled, kje vse Jezus tukaj in sedaj trpi, umira, mi pa (ne)močno in nestrpno čakamo, da nam prinese novost, nov začetek, odrešenost, vstajenje...

Slednjega pa tudi ne manjka. V čem ga doživljamo v naši župniji in širše?

- Pripravljamo 14 odraslih ljudi na krst, na prvo sv. obhajilo in nekatere tudi na sv.

zakon; 18 mladih pa se pripravlja na sv. krst in sv. obhajilo v mesecu maju. Sledila bo še sv. Birma.

- Po veliki noči bosta dva kandidata začela enoletno katehetsko-poljedeljsko izobraževanje.

- Člani ŽPS začenjajo dejavno sodelovati v župnijskem življenju in s svojimi prispevki omogočajo preživetje duhovniku, ki je v njihovi službi.

- Zbor sv. Rite je začel štiriglasno peti. Pri tem ga spremlja ansambel mladih instrumentalistov iz župnije. Vedno bolj sodelujejo tudi pri urejanju župnijskih prostorov, pomoči sovrstnikom ter skrbijo za svojo intelektualno in duhovno vzgojo.

- Župnijska Karitas je vedno bolj prisotna pri reševanju težav starejših, vdov, socialno šibkih dijakov, zapornikov, pri vzgajanju krščanskega čuta ljubezni do bližnjih.

- Župljani množično in goreče obhajajo sv. križev pot in nedeljsko sv. Mašo.

- »Koruzniki« se odločajo za sklenitev sv. zakona, ker hočejo živeti spravljene z Bogom in s Cerkvijo in ker želijo uživati Gospodovo telo, ki je moč za lepoto in zvestobo zakonske ljubezni.

- Pri sestrah frančiškankah se veselimo dveh postulantk, ki sta upanje za prihodnost te kongregacije v Beninu. Bratje frančiškani pa se veselimo osmih postulantov, štirih novincev in čez dvajset študentov, ki se pripravljajo na duhovniško posvečenje ali drugo obliko oznanjevanja evangelija.

- Dijaki letos študirajo, ne da bi profesorji stavkali. V katoliškem liceju smo veseli dobrih rezultatov, discipline, duhovno-moralne rasti kar nekaj dijakov, mirnega sobivanja dijakov različnih ver.

- Veselimo se zdravega, moralno in versko trdnega in jasnega škofa, ki nas že 10 let povezuje v eno družino kljub veliki narodni, kulturni, značajske, finančni različnosti duhovnikov, redovnikov, redovnic in laikov. Veseli smo tudi mnogih mladih, ki se po župnijah združujejo v skupinah za poklice in so upanje za

prihodnost Cerkve. Veseli smo mnogih rojstev otrok.

- In še bi lahko našteval: Gospodov pasijon in njegovo vstajenje se vsakodnevno prepletata in nadaljujeta.

Končujem z mislijo sv. Efrema: »Slava ti. Križ si položil kot most, tako da ljudje lahko zapustijo deželo smrti in vstopijo v življenje ... Da, ti živiš, Gospod. Tvoji krvniki so ravnali s tvojim življenjem kot sejalcji: vsadili so ga v globino zemlje, tako kot vržemo pšenico v zemljo, da se potem dvigne in skupaj s sabo »dvigne« še veliko drugih zrn (Jn 12,24)«.

Lep pozdrav iz vročega Benina, ki bo čakal prvi dež vse do začetka maja. Povezanost v molitvi in hvala za vaše molitve, za vaše prijateljstvo. Če bo Bog da, se bomo poleti srečali v Sloveniji.

Milosti polno velikonočno spoved, spravo z Gospodom, s Cerkvijo in z Vašimi bližnjimi! Veselo veliko noč. Veselo velikonočno praznovanje: saj, kjer je Vstali, tam je veselje doma! ■

**To vam želi vdani,
hvaležni frančiškanski misijonar p. Pepi.**

Natitingou, na dan sv. Perpetue in Felicitate (afriških mučenk) 2008

P. Pepi LEBREHT OFM

B. P. 280 NATITINGOU, BENIN, AFRIQUE

Tél. : (00229)23.82.22.86,

e-pošta : pepi.lebreht@rkc.si

Rešila življenje

Zgodilo se je februarja lani. Časopis *Asia News* je takole poročal o dogodku: »Prejšnji teden sta v poplavljeni Jakarti dve franciškanki Marijini Misijonarki svojo redovno obleko zamenjali za rešilni jopič in hiteli na pomoč žrtvam hude naravne katastrofe ...«

Ena od teh dveh sester je bila s. Yaniwati Latip, ki sem jo pred mesecem dni spoznala v Rimu. Yaniwati takole nadaljuje zgodbo:

»Poplave so bile vse hujše in voda je naraščala brez prestanka. Katoliška Cerkev je v Indoneziji, ki je sicer muslimanska država, organizirala reševalne akcije in župnišča spremenila v sprejemne centre za tiste, katerih hiše je zalila voda. Tudi sestre smo sodelovale. V vsej reševalni ekipi naše župnije je bilo le pet žensk, plavati pa sva znali samo dve! Druge so pač »na kopnem« poskrbele za tiste, ki smo jih uspeli spraviti na trdna tla.

Tisti dan sem šla v župnišče pogledat, kako lahko pomagam. V istem trenutku je pritekla mlada ženska in vsa objokana kričala: »Prosim vas, rotim vas, pomagajte! Ne morem domov, v hiši pa sta moja bolna mati in babica!«

Trije prostovoljci iz župnijske ekipe smo takoj odšli proti njenemu domu. Hiša je stala na območju, kjer je voda segala že skoraj do ramen. Ker sem bila edina, ki sem znala plavati, sem šla proti hiši sama, ostala dva prostovoljca pa sta z mlado žensko čakala na suhem. Prtiličje je bilo popolnoma pod vodo. Ker nisem mogla vstopiti v hišo skozi vrata, sem nekako splezala v prvo nadstropje, kjer sta ležali obe bolni ženi.

Čolna nismo imeli, zato sem prostovoljčema po mobilitelu sporočila, naj poščeta pnevmatike od avta in čez privežeta deske. Naš »splav« je bil res hitro narejen. Vendar ubogi ženički za nič na svetu nista hoteli nanj! Na srečo je takrat prišla njuna zdravica in rekla, da bo poskrbela zanj.

Voda je še vedno naraščala, zato sem sklenila hišo zapustiti kar po strehi. Temni-

lo se je in bili smo brez elektrike, mrzla in blatna voda pa je drla in nosila s seboj kose pohištva, smeti in druge predmete, ki so oteževali reševanje.

Ravno ko sem s strehe hotela skočiti v vodo, sem zaslišala otroški jok. Prihajal je iz najbližje hiše. Vzela sem zalet in v temi skočila proti sosednji strehi. Mlad par, ki je živel v hiši, je že odstranil del strehe, kajti notranjost hiše je skoraj v celoti zalila voda. V rokah sta držala svojo štiri mesece staro hčerko. Rekla sem jima: »Če mi zaupata, mi dajta otroka. Potem poskrbim še za vaju.« Rekla sta mi: »Sestra, zaupava ti. Reši vsaj otroka!«

Previdno sem vzela dojenčka iz naročja mlade mamice. Zdaj nisem mogla več kar skočiti s strehe, ampak sem se čisto počasi spravila v vodo in šla z deklko proti kopnemu. Umazana voda mi je pljuskala v obraz, z nogami pa sem ves čas zadevala v potopljene predmete. Otroka sem dvignila visoko v zrak in se neznansko počasi prebijala skozi deročo vodo ...«

Zgodba ima srečen konec: mala deklka je srečno prispela v župnišče, ki je stalo na vzpetini in ga voda ni dosegla. Isti večer sta tja prišla tudi mlada starša, poleg pa sta, živi in zdravi, že ležali tudi ostareli sosedi. Ko je voda toliko narasla, da je začela vdirati tudi v prvo nadstropje njune hiše, sta le zbrali pogum in splezali na splav iz pnevmatik.

S. Yaniwati takole zaključí pripovedovanje: »Naslednje jutro smo sestre spet odšle v župnišče vprašati, kako lahko pomagamo. Ko sem prišla do mlade družinice, se je deklca široko zasmejala in stegnila rokice proti meni. Od ganjenosti so me obile solze ... in moje srce je molilo: Gospod, naredi iz mene orodje miru, orodje ljubezni! Naj preko mene vsi začutijo tvojo bližino ... Amen!« ■

Pogovarjala se je: s. Ana Slivka FMM

Napovednik dogodkov

MAJ

- 1.-4. romanje frančiškanskih župnij v Assisi
- 3. festival Frančiškovih otrok in narodno srečanje FSR (LJ-Vič)
- 10. Slovenski pastoralni dan (Celje)
- 19. začetek prijav na Frančiškov tabor 2008, bratje frančiškani
- 23.-25. Sama, sam z otroki: srečanje za razvezane, bratje kapucini (Kančevci)
- 30.-1. junij kapitelj FO in FRAMA (Piran)

JUNIJ

- 6.-8. Svetopisemske figure: Oče, mama, otrok v Svetem pismu (Kančevci)
- 13.-15. S pesmijo in plesom slavimo Gospoda, bratje kapucini (Kančevci)
- 14. srečanje frančiškanskih ministrantov (Sv. Trojica)
- 20.-22. priprava animatorjev na Frančiškove tabore 2008 (Sveta Gora)
- 25.-28. Tabor pri Sveti Trojici v Halozah (1.-4. razred), bratje minoriti
- 29. - 2. julij Tabor pri Sveti Trojici v Halozah (5.-8. razred), bratje minoriti
- 30. - 6. julij Frančiškov tabor A (otroci 6-10 let), bratje frančiškani

JULIJ

- 2.-5. Tabor pri Sveti Trojici v Halozah (9. raz. in mladina), bratje minoriti
- 4.-11. Uvajanje v meditacijo in osebno vodene duhovne vaje (Kančevci)
- 4.-13. Kontemplativne duhovne vaje (Kančevci)
- 7. - 13. Frančiškov tabor B (otroci 11-15 let), bratje frančiškani
- 7.-27. »Izkušnja poklicanosti« za fante od 17. leta (oz. končani 3. letnik srednje šole) dalje, bratje kapucini
- 12.-19. Romanje v Assisi za mlade (1. skupina), bratje kapucini
- 13.-15. Duhovni seminar za zakonske pare (Kančevci)
- 13.-19. SANJE 2008 - Duhovni tabor s tečajem nemškega jezika in likovno kolonijo (Kančevci)
- 14.-20. Frančiškov tabor C (otroci 6-10 let), bratje frančiškani
- 20.-22. Uvajanje v kontemplacijo (Kančevci)
- 20.-26. ADAM 2008 - Duhovni tabor s tečajem angleškega jezika in likovno kolonijo (Kančevci)
- 21.-27. Frančiškov tabor D (otroci 11-15 let), bratje frančiškani
- 27. - 2. avg. Slovenski mednarodni počitniški teden za družine (Kančevci)
- 27. - 2. avg. Romanje po stopinjah sv. Maksimiljana Kolbeja, bratje minoriti
- 27. -4. avg. Romanje peš v Assisi za dar ODPUŠČANJA, sestre FMM
- 28. - 3. avg. Frančiškov tabor E (otroci 6-10 let), bratje frančiškani

AVGUST

- 3.-9. Slovenski mednarodni teden duhovnosti za družine (Kančevci)
- 3.-9. Romanje v Assisi in Rim za mlade, bratje minoriti
- 5.-12. Romanje v Assisi za mlade (2. skupina), bratje kapucini
- 10.-15. Peš romanje iz Ljubljane na Sveto Goro, bratje frančiškani
- 10.-15. Romanje v Assisi in Rim za družine, bratje minoriti
- 18.-24. Romanje v Assisi za mlade, bratje frančiškani
- 22.-24. Duhovne vaje za mlade od 17. leta naprej, bratje minoriti
- 22.-30. Romanje v Grčijo po Pavlovih poteh, bratje minoriti

Vabimo vas na

SLOVENSKI PASTORALNI DAN,

z naslovom

ZA ŽIVLJENJE – ZA DRUŽINO,

ki ga bomo obhajali v soboto, 10. maja 2008,
na mestnem stadionu v Celju.

Program dneva je naslednji:

9.30 – 10.300 – Zbiranje na stadionu

10.30 - 12.00 Program »Za življenje – za družino«

Program bodo povezoval glasbeno pevske točke in koreografski vložki. V njem bodo pričevali o svojem krščanskem življenju v družini zakonca, rejniška družina, športnik, družina odvisnika, evropska poslanka in duhovniška družina. Podana bodo glavna spoznanja in usmeritve posinodalnega dneva o uresničevanju sklepov slovenske sinode 26.4.2008 in prebrana bo posebna poslanica za družine.

12.15 – 14.00 Sveta maša

Somaševanje slovenskih škofov in duhovnikov bo vodil tajnik papeške kongregacije za družino kardinal Trujillo. Ob koncu bo po ena družina iz vsake slovenske župnije prejela podobo Sv. Družine s posvetilno molitvijo, ki bo krožila po družinah v župniji in knjižico Sveto pismo v družini. Pri maši bodo peli združeni cerkveni pevski zbori iz celjske regije ob spremljavi delavske godbe iz Trbovelj.

14.00 Zaključek

SPD se zaključí z brzozavko svetemu očetu.

Dobrodošli v Celju!

Slovenski škofje.

Predstavljamo brate in sestre tretjega reda

S. Marjetka in br. Franci Birk

S. Marjetka in br. Franci, bi se lahko na začetku predstavila našim bralcem?

s. Marjetka: Oba hodiva v službo. Jaz delam v laboratoriju, Franci pa je strojnik. Voziva se s kolesom! Greva v isto smer in se skupaj peljeva, če zdravje in razmere dopuščajo!

To je pa čisto v Frančiškovem duhu!

s. Marjetka: Ja, gotovo. Varovanje okolja!

Bi povedala še kaj o vajini družini?

s. Marjetka: Urška je stara 24 let in se je že osamosvojila. Ima sinčka Tomaža. Midva sva se zgodaj poročila (pri 19-ih) in naslednje leto sem bila že mamica! Tako sem zdaj že babica. Klara je stara 21 let in študira. Jaka je maturant in se je ravno danes vpisal na strojno fakulteto. Potem sta še Mojca, ima 14 let, in Jernej, ki je v drugem razredu.

Vidva sta oba doma v župniji Sostro?

s. Marjetka: Ja, oba sva tukaj doma. Zdaj pa živimo na mojem domu. Sem iz velike družine. Sedem nas je bilo! Imam še 3 sestre in 2 polbrata (eden pa je že pokojni). Prav zanimivo je bilo. Ko se je oče drugič poročil, je vzel nečakinjo prve žene. Tako smo si z brati malo več v »žlahti« kot polbratje. Jaz sem »postrganček«. Po sedmih letih sta me dobila – mami je bila stara 41 let, oče pa 54! Jaz sem prišla čisto po Božji volji!

br. Franci: A potem so naši vsi »postrgančki« ali pa vsaj Mojca in Jernej?

s. Marjetka: Ne, zadnjemu otroku, ki se je rodil ob koncu rodne dobe, so rekli »postrganček«.

Torej z brati minoriti, ki so v vaši župniji dobrih 40 let, že od malega »dihata« Frančiškovo duhovnost?

br. Franci: Ja, to pa! Tega se oba zavedava!

s. Marjetka: In tisti odločilni stik s sv. Frančiškom je bil pri mladinskem verouku. Ko je bila 800-letnica rojstva, smo celo leto govorili o svetem Frančišku. Tudi duhovne vaje so bile na to temo. V naši župniji se je vedno kaj dogajalo z mladino!

br. Franci: Jaz sem pa iz druge vasi.

Kdo pa vaju je povabil v tretji red?

s. Marjetka: P. Ernest naju je povabil. Začeli so s Frančiškovi otroki in naša Urška je hodila zraven. Potem so povabili starše teh otrok in smo začeli s srečanji. Pripravljali je kateheze, nas je vzgajal, vabil goste ...Kmalu sva naredila zaobljube (leta 1995).

Kaj je bilo potem drugače po zaobljubah?

br. Franci: En kup milosti! Sploh ne moreš naštetih vsega!

s. Marjetka: Na začetku nisem čutila potrebe, ker sva že hodila v zakonsko skupino. Francija je pa zelo pritegnilo. In ker sva eno, sem se mu jaz pridružila.

br. Franci: Hotela sva imeti nekaj več! Nekaj naju je gnalo. Duh je nagovarjal. Tukaj drugače rasteš kot v zakonski skupini.

Kako vama Frančiškovi tretji red pomaga v življenju, v družini?

br. Franci: Otroci so se vzgajali v tem duhu pri Frančiškovih otrocih in mladini. Saj Jaka in Klara še zdaj hodita k mladini.

s. Marjetka: Jaz sem že velikokrat čutila molitveno podporo bratstva v raznih situacijah, v raznih preizkušnjah, skozi katere greš. Ko je bila mama bolna in še posebno ob Francijevi bolezni.

Franci, kako pa si sprejel bolezen?

br. Franci: Najprej si šokiran, potem se te pa dotakne. Si odrešen. Bil je en dotik. Ko sem se zbudil iz kome, sem prepeval ALELUJA! Bila je velika noč.

s. Marjetka: Ravno takrat je umrl papež Janez Pavel II. To je bil milostni čas!

br. Franci: Te milosti sem bil res deležen! Takrat sem čutil Božjo bližino. Veliko sem tudi bral. Potem lahko samo še slavo poješ!

Tako si celo v bolnico prinesel Frančiškovega duha?

br. Franci: To mi je bilo vse dano.

Gotovo vama je pri sprejemanju tako hude bolezni, kot je rak, pomagalo tudi to, da sta »odrinila na globoko« in z zaobljubami postala člana velike Frančiškove družine?

s. Marjetka: Ja, ja. To pa res! Bolezen in smrt lažje sprejemaš.

br. Franci: Moraš darovati. Se ne sprašuješ, zakaj te je to doletelo.

s. Marjetka: Ti si zelo spremenil lestvico vrednot. Prej je bila služba na prvem mestu, zdaj pa je družina. Bolj zgodaj si začel vstajati, da si si prebral še Božjo besedo (to še vedno počne!).

Kako vidva živita zaobljube v Frančiškovem tretjem redu?

br. Franci: Naše obljube so krstne. Tudi Vodilo sem že večkrat prebral. Vsakič sem kaj novega spoznal. Potem to obnavljam in hočem tako živeti. Tudi v obljubah zoriš. Najprej sem se spraševal, če sem sploh

poklican v FSR. Ko sem prepoznal ta klic, sem ga sprejel. Z obljubo dobiš več milosti, je tudi obveznost, še več pa je milosti! Ko večkrat obnavljaš zaobljubo, se še bolj »najdeš« v tem. To je neke vrste potrditev.

Kako pa sprejemata službe v bratstvu in na pokrajinski ravni? Je to v duhu služenja ali obremenitev?

br. Franci: Najprej sem mislil, da še ni čas, pa tudi nisem čutil, da bi na ta način lahko služil. Potem pa sprejmeš, se trudiš, včasih imam slabo vest, da premalo naredim, potem pa vse nesem pred Boga.

s. Marjetka: Jaz sem v našem bratstvu odgovorna za vzgojo. Ta naloga mi je bila naložena, pa sem jo sprejela. Dve skupini sem že spremljala do zaobljub. Od leta 1999 sem v tej službi. Glede katehez in tematike smo se vedno dogovarjali. Najprej s p. Ernestom, kasneje pa s p. Andrejem Šegulo. Svoja razmišljanja podelim z drugimi, izmenjujemo si mnenja in ob tem rastem. To čutim. Veliko prejmem s tem. Včasih pa je težko »loviti ravnotežje« med družino, delom v župniji in raznimi srečanji na pokrajinski ravni. Vse se dogaja ob sobotah, zato doma ostaja delo. Imava tudi vrt in res ne vem, kdaj bo čas, da ga obdelava. Mogoče bi bilo boljše, če bi bilo kakšno srečanje (npr. tabor) v nedeljo, ampak takrat pa patri ne morejo. Ja, včasih je res težko.

br. Franci: Saj tudi težko prepričaš brate in sestre, da pridejo.

Bi bilo boljše, da bi bilo manj stvari, pa bi bile tiste »bolj močne«?

br. Franci: Ja, bi bilo. Če kogar koli pogledam, vsak je aktiven že v svoji župniji. Vsi imajo dosti dela: eni molijo, drugi čistijo, se razdajajo ... Gotovo pa se je treba srečati, da se začutimo, da »skup' pašemo«.

Kaj pa vama pomeni Frančišek? Sta že bila v Assisiju?

s. Marjetka: Assisi – to so duhovne vaje na kraju samem. Pridružili smo se bratom minoritov, čeprav smo šli s svojim avtom. Spali smo v šotorih, molitev, delo po skupi-

nah in obroke smo imeli skupne. Vsak dan je bil poln. Frančišek pa mi pomeni družino: Frančiškov svetni red in tudi širše. S patri si v nekem posebnem odnosu. FRS je tudi vir milosti. To sem občutila v preizkušnjah.

br. Franci: Jaz si želim večnega življenja. To je moja želja. Frančišek je vzor, zgled, ker je tudi on živel po evangeliju. To mene nagovarja, da se tako izročam Bogu in tudi računam na njegovo usmiljenje. Lepo je, ko srečaš brata, sestro in je tako, kot bi imel sorodnika. Povsod si sprejet.

s. Marjetka: Ko smo kolesarili proti morju, so nas bratje kapucini prijazno sprejeli in nam dali streho nad glavo. Enkrat smo prišli v veliki vročini, vsi žejni – in na mizi so nas čakale breskve z domačega vrta! Tega ne bom nikoli pozabila. To je tista konkretna pomoč, tudi pomoč Cerkve mladim družinam.

br. Franci: Seveda pa smo bili že velikokrat deležni gostoljubja bratov minoritov.

s. Marjetka: Povsod na poti srečujemo dobre ljudi. Tako šele vidimo, koliko ljudi je dobrih.

Draga prijateljca, hvala za vajino pričevanje in vse kar naredita za Frančiškove sestre in brate. Želiva vama Božjega blagoslova in varstva matere Marije na vajini poti. ■

Pogovarjala sta se s. Mateja in br. Metod

Vabljeni v duhovno oazo!

<http://www.ofm.si/oaza/>

Bog mi je dal brate in sestre

Pogovor z br. Milanom Frasom FSR

V FSR ste že od začetkov, takrat, ko se je začelo prevajati Vodilo, pisati Statut ...

Nisem čisto od začetka. Ko sva z Alenko 1986 vstopila v FSR, je bil le ta organiziran samo na narodnem nivoju. Imeli smo že prirejeno Vodilo, ni pa bilo Konstitucij, Obrednika, Statuta in dokumentov za vzgojo, katehez za postulat, noviciat in permanentno vzgojo.

Ko sem bil leta 1994 izvoljen za predsednika NS, sem prebiral zapiske NS, ki jih je predsednik Franjo Gunžer pisal 7 let pred mano. Pogosto je bila na koncu vsakega zapisnika zapisana prošnja predsednika naslovljena bratom prvega reda, naj pomagajo FSR. Prosil je za pomoč, da bi vstali, da ne bi umrli. Ko sem to prebiral, sem bil ganjen. Dotaknilo se me je in bil sem se voljan še bolj potruditi. Videl sem, da so drugi bili še v hujši situaciji, kot sem bil sam, ko je življenje FSR že kazalo nov začetek.

Aktivno ste sodelovali pri oblikovanju besedil ...

Z ženo sva imela srečo, da so naju kmalu potem, ko sva vstopila v FSR, v krajevno bratstvo Matere usmiljenja v Mariboru, kot mlajša frančiškovca poslali v mednarodne vode. Mislim, da sva bila že leto po obljubah na srečanju EUFRA (srečanje evropskih bratstev) in preko tega srečanja sva vzpostavila stik z mednarodnim svetom. Kmalu sem postal po bratu Pavliču mednarodni predstavnik našega bratstva, zato sem sodeloval na generalnem volilnem kapitlju v Fatimi (mislim, da je bilo leta 1990). Tam se je veliko govorilo o problematiki gradiv, o Konstitucijah in formaciji. Tako da smo hitro prišli do pravih informacij glede formacije in dobili smernice iz mednarodne ravni. Gradiva smo prevedli in na teh gradili.

Dobro vam je znano besedilo Konstitucij. Zakaj tak pomen tega besedila za sestro in brata FSR?

Veliko sprememb je prineslo že novo Vodilo, ga je 1978 potrdil Pavel VI. Gre za Vodilo, ki je sledilo 2. vatikanskemu cerkvenemu zboru. Z njim je FSR dobil aktivnejšo vlogo v Cerkvi. Če smo bili po starem Vodilu vodeni s strani 1. reda, ki je bil odgovoren za FSR tako organizacijsko kot duhovno, novo Vodilo daje članom FSR večjo samostojnost, suverenost in večjo odgovornost v Cerkvi. Vodilo ponovno ovrednoti bratstvo. Vodi nas k služenju najprej v bratstvu, potem pa tudi v svetu, kjer želimo biti priče evangeljskih vrednot v vsakodnevnem življenju.

Temu Vodilu so sledile Generalne konstitucije, ki jih je generalni kapitelj v Fatimi potrdil in so bile dane v rabo bratstvom *ad experimentum*, da jih preverijo v konkretnem življenju. Na generalnem kapitlju 2001 so bile dopolnjene in potrjene. Konstitucije že zelo konkretizirajo naš način življenja, naše življenje v bratstvu, naš apostolat. V njih je izjemen duhovni naboj, zadele so tisto pravo, tako da nas animirajo in vzpodbujajo k temu, da vzamemo evangelij zares. Tako kot pravi 4. člen Vodila, da je bistvo našega poslanstva živeti evangelij, oziroma prehajati od življenja k evangeliju (k molitvi, meditaciji, premišljevanju evangelija) in potem obratno – z Gospodom, z brati iti v svet in biti apostol – glasnik velikega Kralja.

Hitro ste prišli v narodno ekipo in bili v njej 20 let aktivni. Če pogledate nazaj na prehojeno pot, ostaja ...

Najprej sem bil podpredsednik ob predsedniku br. Jakobu Emeršiču. Bil sem navdušen 1990 na kapitlju v Fatimi, ker sem doživel širino bratstva v svetovnem pomenu. Tja so prihajali sestre in bratje iz J Amerike, S Amerike, Azije, Afrike ... skratka od vsepovsod. Bili smo pestra družčina tistih, ki sorodno razmišljajo, sorodno čutijo, sorodno iščejo, iz tako različnih koncev sveta, različnih barv, poklicev, starosti.

Bilo je enkratno doživetje - srečanje, ki ti da dodatno moč in krila.

1993 je narodni duhovni asistent p. Janez Šamperl dal idejo, da se ustanovijo pokrajinska bratstva. Do tega je prišlo še v istem letu. Takrat nas je bilo že več, ki smo razmišljali v isti smeri. Veliko smo se družili in to druženje in skupno delo nas je zblíževalo, opogumljalo, da smo zmogli tudi napor ob ustanovitvi pokrajinskih bratstev. Sledili so prvi kapitlji na pokrajinskih nivojih. NS je bil s tem razbremenjen določenega dela. Ker so zdaj PS bili tisti, ki so bili bližje krajevnim bratstvom, vodili so kapitlje na krajevnih nivojih, spremljali so delo bratov in sester na terenu.

Proti koncu tisočletja, ko smo že bili organizirani in ko se je zgodila prelomna obletnica (sami smo jo doživljali kot prelomno skupaj s Cerkvijo, ki je pripravila triletno pripravo na leto 2000), smo pripravili naš prvi duhovni kapitelj v Kančevcih z naslovom *Poklicani k svetosti v svetni resničnosti*. Tu smo se hoteli opogumiti v iztekajočem se tisočletju za držo veselih oznanjevalcev evangelija v novem tisočletju. Zato smo izbrali tudi to temo iz pisma štirih generalnih ministrov.

In kaj vas je nagovorilo na tokratnem kapitlju?

Gre za drugi duhovni kapitelj odkar sem v FSR. Vesel sem, da smo izbrali naslov *Glasniki veselja in upanja*. Prepričan sem, da smo izbrali prav.

Zelo sem vesel, da smo bili deležni dveh odličnih predavanj. Mislim, da so bile delavnice kvalitetne in da je sklepni dokument, ki smo ga sprejeli, zelo dober in je lepo darilo krajevnim bratstvom. Želimo si lahko le, da bi bil vzpodbuda in pomoč, da bi pogumneje zaživel svoj apostolat v bratstvu, v svojih župnijah in svetu, kjerkoli že smo.

Ob koncu kapitlja je v meni občutek hvaležnosti, zadovoljstva, radosti. Izredno sem vesel, da je med nami tudi več mlajših sester in bratov. Znova doživljam in spoznavam, kako prav je, da smo skupaj mlajši in starejši in da je najboljša kombinacija, ko

se družita izkušnost in modrost starejših z mladostnim poletom in navdušenjem mlajših. Mislim, da je naš predsednik br. Mirko pravilno rekel, da bi se želeli starejši naučiti nekaj tiste drže, ki jo imajo mladi: drže veselja in sproščenosti.

Pogled v prihodnost

Najprej je moja iskrena želja (za to si bom tudi prizadeval po svojih najboljših močeh), da bratstva čimbolj polnokrvno zaživijo.

Bratstvo je zame privilegij. Biti deležen bogastva bratstva, deliti z brati, biti deležen pomoči in jo dajati, je zame največ. Takšno življenje moramo krepiti.

Drugič: nadaljevati bi morali z graditvijo čim bolj kvalitetnih odnosov z brati 1. reda. Da bi v našem skupnem bivanju, delu, molitvi, ljudje v župnijah prepoznali tiste, ki se ljubijo med seboj. Prepričan sem, da bi to za župnije, kjer živimo, bila spodbuda, da bi tudi drugi vzeli zares veselo oznanilo in se odločili za zavestno, hoteno, svobodno hojo za Kristusom.

Ko bomo ta nivo zmogli, se nam bo odpirala pot v svet, v druge pore javnega življenja.

Mislim pa, da moramo skupaj krepiti evangeljsko držo. Od tega je odvisno, kako bomo prepoznavni v svetu. Od kvalitete

Vtisi udeležencev z duhovnega kapitlja FSR

p. Boris Markež OFM, duhovni asistent KB Kamnik

Vsekakor sem zadovoljen s pričevanjem iz prve roke br. Stjepana iz Zagreba. Zdi se mi, da je bolj kot z besedami govoril s svojo pojavo. In s svojo osebnostjo je povedal, kar je bila osnovna misel in tema

tega kapitlja.

Sklepni dokument se mi zdi izjemno bogat. Želim si samo to, da bi tudi te smernice zaživele v vsakdanjem življenju.

meni osebno pomaga pri tem. Zadovoljen sem s sklepi. Koliko pa jih bomo uresničili v domačem krajevnem bratstvu, je odvisno od tega, ali se bomo dovolj potrudili.

br. Francišek Henigman FSR, odgovorni za vzgojo v KB Nova Štifta na Dolenjskem

Nisem pričakoval, da bo tu tako dobro duhovno izpadlo, vidim, da je deloval Sveti Duh. Čuti se podpora naših priprošnjikov iz nebes - sv. Frančiška inr ostale Frančiškove družine, pa tudi molitve sv. Cerkve in vseh Frančiških redov. Hvala Bogu za vse milosti, ki smo jih prejeli in sem jih bil deležen tudi osebno, zato se zahvaljujem zanje.

Domov bom prinesel spodbudo za delovanje, da ne bom tako len, kot sem bil doslej, da bom bolj spodbujal sestre in brate v našem krajevnem bratstvu na vseh področjih. Če pa bom srečal kakšno primerno verno dušo, jo bom nagovoril, da bi pristopila k našemu KB, ker smo maloštevilni in večinoma starejši.

s. Angelca Martinjak FSR, predsednica KB Šenčur

Že vnaprej sem se veselila srečanja, ker sem vedela, da se bom družila z veselimi in srečnimi ljudmi. Bilo je čudovito. Dobila sem smernice za osebno življenje, kje je moja pot v lastni družini in v Frančiškovi. Vidim, da veliko spodbud že uresničujemo,

zanimive pa bi bile duhovne vaje, ki jih pripravlja FSR.

br. Igor Belehar FSR, predsednik KB Primskovo

Kapitelj je velika spodbuda za duhovno rast bratov in sester, pa tudi

s. Bernarda Ban FSR, KB sv. Jožef, Maribor

Srečanje je preseglo moja pričakovanja. Kapitelj sem si vedno predstavljala kot volitve. Ko sem slišala, da je duhovni kapitelj, sem

našega življenja je odvisno, ali bodo naši sadovi v svetu tisti, ki jih Bog hoče in ali bodo ti sadovi taki, da bodo ostali.

Mladim je težko narediti odločitev. Ob koncu vas prosim za kakšen nasvet.

Vsaka odločitev terja pogum. Potrebno pa je tudi vedeti oziroma poznati, za kaj se odločamo. Jezus nas samo vabi, ne prisiljuje. Hoče našo svobodno odločitev. Tako tudi FSR.

Mislím, da smo na pravi poti. Mnogo let nazaj je NS sklenil, da bo resno skrbel za FO in FRAMO. Ne samo finančno, pri njihovih aktivnostih, ampak tudi pri njihovi formaciji. Zato vsako tretje leto pripravimo

si rekla: Tja bi pa šla. Zelo sem zadovoljna. Že v petek sem bila vesela, da sem tukaj, danes pa še toliko bolj.

Kar nekaj sem odnesla. Br. Stjepan je nakazal v svojem pričevanju, kako se da živeti Frančiška v vsakdanjem življenju, pri delu, v družini - kolikor zmoremo. Mogoče si kdo predstavlja, če bo Frančiskov, da mora biti bos in napol gol. Danes bi bilo tako težko živeti in verjetno tudi nihče ne pričakuje tega od nas. Gre za to, da poskušaš živeti evangelij. Prej si nisem predstavljala, da lahko član FSR spoznava božjo besedo v biblični skupini ali služi kot bralec pri bogoslužju. Sedaj pa vidim, da je vse lahko povezano.

br. Jaroslav Knežević OFMcap, narodni duhovni asistent FSR Slovenije

Zelo sem vesel, ker sem spet začutil, kako smo res bratje in sestre povezani in da nam je vsem veliko do tega, da bi delali korake naprej v služenju v našem poslanstvu.

Obe predavanji sta me zelo nagovorili, posebej pričevanje Stjepana Liceja. Mislím, da je tudi med vami veliko takih, ki bi lahko na podoben način spregovorili o svojem življenju, da je potenciala v FSR v Sloveniji veliko.

V delu po skupinah smo odprli zelo različne vidike. Morda smo šli malce preveč na široko. Pričakoval sem, da se bomo še bolj dotaknili apostolata. A sadovi so zapisani v tej »Spodbudi«. Verjamem, da bo krajevnim bratstvom to prineslo blagoslov, dodatno spodbudo.

Bogu sem hvaležen za vse, kar smo lahko skupaj živeli.

skupno srečanje. Moja želja je, da se še bolj povežemo. Verjamem, da je naša bodočnost samo v skupnem poslanstvu. Bolj ko bodo naša srečanja dobronamerna, iskrena, evangeljska, nepreračunljiva, bolj ko se bomo drug ob drugem z Božjo pomočjo osvobajali predsodkov in strahov, ki so na obeh straneh. Videli bomo, da ne glede na starost, težimo k istemu cilju, da nas povezuje Kristus in da je on naš edini vir našega življenja, veselja, upanja in vsega, kar Bog želi po nas prinesiti v ta naš svet. ■

Pogovarjala se je s. Jana Podjavoršek FSR

Zame je to še dodatna povezanost z vami, dodaten priključek na vaše življenje.

br. Mirko Potočnik FSR, predsednik NS FSR Slovenije

Ko pripravljáš tako srečanje, ne veš, ali bo doseglo svoj namen ali ga ne bo. Ali bodo vsi, ki pridejo na kapitelj, dovolj pripravljeni sodelovati, da oblikujejo nekaj, kar je precej splošno?

Duhovni kapitelj ni nekaj tako konkretnega, kar bi moral uresničiti npr. v naslednjem tednu, nekaj zavezujočega. Niti ne zavezuje konkretnih oseb in ne postavlja rokov. Zato sem se bal, da bi bilo preveč splošno. A moj prvi vtis je, da se to ni zgodilo, da je bilo precej delovanja Svetega Duha. K uspehu sta v veliki meri prispevala tudi oba predavatelja, ker sta zadelala naslov našega kapitlja.

Naša želja je bila že na narodnem kapitlju, da bi posvetili več pozornosti vzgoji in formaciji članov. Z izbiro teme smo dosegli svoj namen. Seveda je to šele prvi korak. Ta kapitelj ne more doseči svojega namena, če se naprej ne bo nič zgodilo.

Hvaležen sem vsem sodelavcem v narodnem svetu za izjemno pomoč. Včasih imam celo občutek, da jim jaz premalo pomagam. To je velik napredek od tistih začetkov pred dvajsetimi leti, ko so nekateri vse sami delali. Zelo se pozna pomladitev FSR vsaj na narodnem nivoju, kar se odraža tudi v lažji povezavi s FRAMO in FO.

Seveda pa je tak moj osebni vtis, ne vem pa, kakšen je objektivni pogled. ■

Pogovarjal se je br. Metod Trajbarič FSR

Obljube FO, FRAMA in FSR v Nazarjah

Na tiho nedeljo, 9. marca 2008, so bile v naši župniji Marija Nazaret v Nazarjah zaobljube za Frančiškove otroke in mladino ter zaobljube odraslih za sprejem v Frančiškov svetni red. Obred je potekal med sveto mašo ob 10. uri ob navzočnosti naših župljanov, predvsem pa staršev naših otrok in mladine ter članov Frančiškovega svetnega reda Nazarje.

Naši otroci in mladina se že dalj časa zbirajo ter med petjem, ustvarjanjem in molitvijo spoznavaajo življenje sv. Frančiška, svojega vzornika v ljubezni do bližnjih, Boga in vsega, kar nas obdaja. Sv. Frančišek Asiški je s svojo preprostostjo navdušil kar 11 Frančiških otrok in 8 članov Frančiškove mladine, ki so pred župnijskim občestvom obljubili, da bodo po zgledu sv. Frančiška poglobljali svojo vero in spolnjevali nauke, ki nam jih je zapovedal Jezus Kristus. Obljube, ki so jih naredili otroci in mladina, jih vežejo za dobo enega leta in se letno obnavljajo.

Obljube sta izrekli tudi sestri Helena in Štefka, ki sta pred tem že opravili leto preizkušnje – noviciat. Ta obljuba pa je trajna in zavezuje, da se član Frančiškovega svetnega reda trudi živeti evangelijsko po zgledu

sv. Frančiška in je svetel vzor, kako Jezusov nauk prenašati v resnično življenje. V pomoč pri izpolnjevanju svojega poslanstva je Vodilo Frančiškovega svetnega reda.

Po obljubah je naš župnik in duhovni asistent Frančiških otrok, mladine in odraslih, p. Franci Kovše, blagoslovil Frančiškove križe (tau), ki so jih predsednica našega krajevnega bratstva sestra Irena ter sestri Helena in Marinka podelile vsem, ki so ta dan izrekli obljube. Sledil je bratski in sestriški pozdrav "Mir in dobro".

Veseli smo, da se naše bratstvo krepi, posebej se radujemo nad vnemo naših otrok in mladine ter seveda nad vse kličemo obilo Božjega blagoslova, da bi na začetni poti vztrajali in rasli v pokončne kristjane. ■

Mir in dobro!

s. Irena Vačovnik

KB Vipavski Križ se predstavlja

Naše krajevno bratstvo Vipavski Križ je bilo ustanovljeno leta 1989. Ob ustanovitvi je bratstvo sestavljalo 15 članov. Duhovni

asistent je bil pokojni br. Jože Kunšek. Po enoletnih pripravah smo naredili zaobljube. Kmalu se je število članov povečalo, in sicer na 21 ter 4 opazovalce, žal pa je od teh že 9 pokojnih. Trenutno štejemo 17 članov. Za žive in pokojne iz našega bratstva se enkrat mesečno daruje sv. maša. Enkrat mesečno imamo redna srečanja. Naš duhovni asistent je br. Vlado Kolenko.

Srečanja začnemo z molitvijo rožnega venca, sledi blagoslov, nato pa duhovna misel, pogovor o tem ter pogovor o našem življenju.

Večina članov bratstva se vsak dan udeležuje sv. maše. Udeležujemo se tudi srečanj, ki jih pripravi Narodni svet. Trudimo se živeti po zgledu sv. Frančiška in sv. Klare. ■

s. Lojzka Fučka, predsednica FSR Vipavski Križ

Letno srečanje na Brezjah

Letno srečanje predsednikov, podpredsednikov, odgovornih za vzgojo in duhovnih asistentov iz krajevnih bratstev FSR Ljubljana je bilo pri Mariji Pomagaj na Brezjah v soboto, 29. marca 2008. Srečanje smo začeli s sveto mašo v Marijini kapeli, ki jo je daroval p. Bernard Jauk za vse pokojne in živeče člane FSR. Pri njej je poudaril pomen družine kot temeljne celice družbe, nosilke življenja in vrednot. Idealne družine ni! V običajni družini se najprej srečujeta

sozakonca, ki sprejemata novo življenje. Otroci se rodijo, rastejo, skupaj zorijo in se medsebojno vzgajajo. Družina raste. Ne obstaja le ena, več jih je in ena izmed njih je tudi FSR. V njej se počutimo varne, sprejete, se opogumljamo in si vlivamo novih moči, seveda so tu tudi rane, dvomi, iskanja...

Kako je bilo s svetim Frančiškom?

Da, tudi Frančišek se je rodil v družini vzornih staršev, odraščal ob nežni, ljubeči materi, ki mu je stala ob strani, in očetu, skrbnemu gospodarju, ki je vanj položil vse svoje upe. Omogočila sta mu brezskrbno otroštvo, mladost, polno pesmi in veselja. Vendar je imel Bog z njim drugačne načrte. Frančišek se je odločil iti za Kristusom. Imel je veliko, vse je razdelil in stopil na pot preprostosti ter dobil še več.

Kristus nas s Svetim pismom, živo Božjo besedo, vabi k poslušanju, odprtosti, sprejetju in življenju po njej. Bodri nas in vzpodbuja, naj bomo pokončni ljudje.

Delo po skupinah je razkrilo naše bogastvo, skrito v raznolikosti. Vsi imamo napake in slabosti. Smo jih pripravljene sprejeti? Vsi smo se strinjali, da so skupna molitev, bogoslužje, prebiranje Svetega pisma del našega življenja. Vendar se je za to

treba truditi in se vsak dan znova odločiti. Ni vedno lahko imeti rad in sprejeti drugega takšnega, kot je.

Bratskemu druženju ob kosilu s brati frančiškani sta sledila še zaključna molitev in blagoslov.

Pred baziliko se pogled ustavi na kipu svete Družine. Prijetna toplota nas je obdala, okoli nas pa sami zasneženi hribi. Kako je lepo! Blagor nam in že smo drvele proti Ljubljani. Pogovarjale smo se seveda o družini. Še dolgo po tem, ko se je po dežju na nebo prikradla mavrica, je v meni odmevalo: »Korajža velja!« Jutri je nedelja Božjega usmiljenja. ■

s. Andreja Muha FSR

Ob smrti br. Antona Kermavnerja, člana KB na Brezjah

11. 01. 1941 – 10. 01. 2008

Nismo še dobro vstopili v Gospodovo leto 2008, ko je Gospodar življenja nenadoma poklical k sebi našega brata Antona iz župnije Vič v Ljubljani. Pri krstu je prejel ime po sv.

Antonu Puščavniku in, ko je 23. novembra 2003 naredil zaobljubo »živeti evangelij po vzoru sv. Frančiška Asiškega v svetu«, si je izbral redovno ime župnijskega zavetnika in velikega svetnika Frančiškovih redov sv. Antona Padovanskega.

Ko smo se 14. januarja pri pogrebu na viškem pokopališču poslavljali od brata Antona, je pater Marjan Čuden takole opisal njegovo življenjsko pot:

Če bi se napisala knjiga o življenju pokojnega Toneta Kermavnerja, našega dragega prijatelja, potem bi morala imeti naslov: Tone, čisti človek. To je bil on! In te čistosti ni pridobil od kjer koli, ampak naravnost iz

Božjega srca. Kajti tako kakor njegova rod-bina, še posebno njegova mama, je bil tudi on človek molitve. Skoraj si ne moremo misliti, kako se lahko znajde v rokah zidarja, človeka, ki je rad delal z rokami, rožni venec, a se je v njegovih rokah ta rožni venec dobro počutil. Vselej sem osebno čutil, kadar je molil in tudi sicer, je imel skoraj angelski obraz, takega sem videl v cerkvi. In kako je bil vesel, ko je lahko nekaj časa tudi delil sveto obhajilo. Na tak način in s pravo pobožnostjo ga je tudi prejemal. Neki duhovni pisatelj je zapisal: Večnost se pripravlja tako kot večno obhajilo. In če je to merilo, potem lahko rečem, da Tone večnost že uživa. Saj je Najsvetejše v podobi kruha prejemal s tako otroško pobožnostjo in lepoto, da si lahko predstavljamo, da sedaj oboje že doživlja pri Bogu, lepoto brez konca in tisto otroškost, ki je potrebna, da pridemo pred Boga.

Veliko dogodkov se spominjam, še iz zgodnjega otroštva: od časov, ko je bil Tone mlad, še ne poročen, pa do zadnjih dni, več kot štirideset let ga je označevalo pristno veselje. Smejal se je tako od srca, da si mislil, da je bil tudi smeh pristni božji dar. Bilo je potrebno počakati samo trenutka, da bo temu veselju dal duhovno podobo, ko sta skupaj z ženo Štefko vstopila v Frančiškovo svetni red. Frančišek, svetnik veselja, je postal nekakšen njegov zaščitni znak. Da ne bi Frančiška častil čisto po svoje, je želel živeti njegovo pobožnost, zato se je v Frančiškovo družino včlanil na Brezjah pri Mariji, naši Kraljici, da bi skupaj s Frančiškom dal čast njej, ki je bila Kraljica njegovega srca. Tako je čutil, taka je bila njegova pobožnost. Ko smo lansko leto pričeli z nepretrganim branjem Svetega pisma, je bil tudi on med bralci in je rekel: Kar naravnost sem odkril

Sveto pismo – Božjo besedo. In verjemite, ko je bil v četrtek poklican pred to Besedo, jo je spoznal na še globlji način, na način večnosti, na način izgovarjanja, ki ne mine, ki zleze tako globoko, da v tebi ostane ta moč in žar božje Besede, ki je ljubezen sama.

Enkrat po sveti maši je rekel, kakšna čast je to, deliti sveto evharistijo. Sedaj pa sam pada kot zrno v zemljo, da bo lahko obrodil sad in postal evharistija za nas. Tudi tako lahko razmišljamo o pokojnih, da postanejo hrana za nas v vsem tistem, kar so za nas bili, z vso dobroto, z veseljem, s čistostjo. Zgled pokojnega Toneta bo ostal za zmeraj.

Ko je v četrtek umrl, je umrl v naročju svojega prijatelja Toneta. To je zame podoba in si lahko predstavljam, da ga je tisti trenutek v nebesih sprejel drugi Anton, Anton Padovanski, ki ga je tako častil, da ga je iz svojega naročja izročil v Božji objem, kjer je vse dobro in vse prav, kjer je dobil nagrado za svoja prizadevanja, za svoja razdajanja. Pesnik je zapisal: Ko bom umrl ne recite, da sem zaspal... raje zapišite, da sem se prebudil v tisto, kar sem sanjal.

Enako bi rad rekel za pokojnega Toneta. Ni zaspal, zbudil se je v večnost, da gleda tisto, kar je sanjal v najlepši podobi, da vidi tisto, česar oko ni videlo, in sliši, česar uho ni slišalo. Zato, čeprav smo pretreseni zaradi njegovega nenadnega odhoda, sprejmemo kot nekakšno tolažbo to, kar je nekdo zaželel, da mu zapišejo na grob, in sicer tele besede: »Tukaj se pravo veselje začne.« Ko

bomo morda pomislili na to, pomislimo tudi na stavek: V nebesih se pravo veselje šele začne. Privoščimo mu to veselje in storimo vse, da bomo prišli za njim in skupaj z njim bili tega veselja deležni tudi mi. ■

Br. Franc Herle FSR

Volilni kapitelj krajevnega bratstva v Škofji Loki

V prostorih kapucinskega samostana v Škofji Loki je bil 16.februarja 2008 volilni kapitelj Krajevnega bratstva FSR Škofja Loka, ki se ga je udeležilo 21 aktivnih članov. Ti so za novo predsednico KB izvolili **Ivanko Aleš**, za podpredsednico pa je bila izvoljena **Tončka Milos**. Člani so volili tudi novega tajnika, blagajnika in odgovornega za vzgojo. Omenjene službe bodo v novem mandatnem obdobju opravljale: **Magdalena Drnovšek, Pavla Bogataj in Danica Demšar**.

Duhovni asistent KB tudi v prihodnje ostaja p. Robert Podgoršek, ki je v svojem nagovoru poudaril, da se razmišljanja in meditacije pri srečanjih navezujejo na cerkveno dobo pod vidikom Frančiškove duhovnosti v povezavi z bogoslužnim dogajanjem in na aktualne dogodke, povezane s Frančiškovo karizmo. Sklenil je z željo, da bi kot člani velike Frančiškove družine še bolj pogumno živeli svoje krščanstvo, nosili križ svojega življenja in v ta svet prinašali duha svetega očeta Frančiška. ■

Moja pot, moj stolp, moj ponos

Duhovni vikend za FRAMO

Mladi Frančišku

Tudi če niste veliki ljubitelji filmov, boste ob zgornjem naslovu pomislili na uspešnico izpred nekaj let – Jacksnovo trilogijo *Gospodar prstanov*. Glavni lik Gospodarja prstanov je hobit Frodo, ki dobi skoraj neizvedljivo nalogo – uničiti še edini preostali prstan, čigar moč je absolutna. Odpravi se na nevarno pot proti kraju pogube, Mordorju, kjer je prstan narejen in kjer mora biti tudi uničen.

Frodova pot in s tem tudi vsi trije deli Gospodarja prstanov so bili osnova duhovnega vikenda za Frančiškovo mladino, ki se je letos od 29. februarja do 2. marca odvijal v Strunjanu. Namen duhovnega vikenda je bil, da si tako kot Frodo v življenju zadamo nek cilj, si načrtamo pot do njega in jo nato kljub vsem oviram tudi prehodimo. Da pa bi bolje spoznali Frodovo nalogo in njegovo pot do njene uresničitve, smo si ogledali vse tri dele filma. Tako smo v petek zvečer po uvodnem pozdravu in predstavitvi udeležencev duhovnega vikenda začeli s prvim filmom z naslovom *Bratovščina prstana*. Toda utrujenost nas je kar hitro premagala, zato smo po približno tretjini z ogledom filma prenehali in se odpravili na večerno molitev ob baklah, ki je potekala pred Strunjansko cerkvijo, s čimer smo večer tudi zaključili.

Sobotno jutro smo preživeli ob ogledu prvega dela filma in proti dopoldnevu pričeli tudi z drugim delom s podnaslovom *Stolpa*. Seveda smo film med ogledom večkrat prekinili, se pogovorili o Frodu in njegovi poti ter jo večkrat primerjali s potjo vsakega izmed nas. Skozi film so nas spremljali tudi odlomki iz Svetega pisma, ki smo jih vsak zase prebrali in ter ob njih razmišljali o naši poti. Po kosilu in popoldanskem počitku, ki smo ga nekateri izkoristili za obisk Strunjanskega križa, je sledila sveta maša, nato pa smo se zopet posvetili Gospodarju prstanov. Počasi smo se prebili tudi skozi drugi del filma in začeli s

tretjim, *Kraljevo vrnitvijo*, ki pa smo ga kmalu prekinili. Odpravili smo se namreč na križev pot ob obali, ki je prav tako potekal ob soju bakel. Sledila je večerja, nato zopet film, dan pa smo zaključili z molitvijo. Duhovni vikend se je počasi približal koncu, prav tako pa tudi naš film, tako da smo bili v nedeljo priča poslednjemu boju med dobrim in zlim. Kot se za vsak srečen konec spodobi, je bilo dobro poplačano in hudo kaznovano. Če smo se v preteklih dneh ukvarjali predvsem s Frodom in njegovo nalogo, je v nedeljo v ospredje stopil Samo, Frodov najboljši prijatelj, ki ga je spremljal vse od začetka potovanja in z njim tudi ostal do konca. Tako smo se v nedeljo posvetili pomenu prijateljev, ki nas spremljajo na naši poti. Film je bil končan in čakalo nas je le še okusno kosilo in zaključna sveta maša, po kateri smo se počasi odpravili proti domu.

Zagotovo nam bo ta duhovni vikend ostal v lepem spominu! ■

Zdenka Pišek

Pran Pišek mladim

27

Pran Pišek 3 • 2008

Vi boste moje priče

Letošnji že 15. Klarin dan mladih ob 30-letnici prihoda sester klaris v Nazarje je potekal pod zastavo Jezusovega preroškega naročila apostolom, zbranim ob njegovem vnebohodu: »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče« (Apd 1, 8). To Jezusovo naročilo je – kakor je še posebej naglasil p. Stane Zore OFM v svoji pridigi pri sv. maši pred sklepom molitvenega srečanja – namenjeno vsem nam, zlasti še mladim.

Po uvodnem pozdravu opatinje s. M. Katarine, so sledila osebna pričevanja, ki so zajela vse tri Františkove redove (v letu priprave na 800-letnico začetka Františkovega reda).

Najprej se je predstavila simpatična mlada družina Mateje in Metoda Trajbariča, ki je v Františkovem svetnem redu in v zajemanju iz zakramentalnih studencev našla svojo globljo izpolnitev. Odprtost za življenje, velikodušna daritev in občestvo z Bogom daje njihovemu življenju posebno podobo, ki je za mlade zelo zgovorna in privlačna. Povedala sta, da je odločitev za eno nujno povezana z odpovedjo drugemu. Človek se mora pred velikimi življenjskimi odločitvami

zateči k Bogu, k zakramentu, še zlasti k zakramentu sv. spovedi in obhajila. Pri tem sta tudi potrdila vrednost in dar zakramenta sv. zakona, ki je vir vseh potrebnih milosti za zakonsko in družinsko življenje. Mlade sta vzpodbudila k pogumnemu odločanju, zvestobi svojim odločitvam in stanovskim dolžnostim: »Preko izpolnjevanja stanovskih dolžnosti, pokorščine Božjim in cerkvenim zapovedim čutimo, kako Bog čudovito skrbi za nas v vseh okoliščinah.« V tem duhu tudi vzgajata svoje štiri nadobudneže, Miha (11), Mojco (9), Martina (4) in Mateja (4 mesece). Pri pričevanju so jima pomagali tudi otroci, še zlasti Miha.

P. Tomaž Hočevar OFM nam je zaupal svojo zanimivo življenjsko zgodbo, zaznamovano z bolečo oddaljitvijo od Boga in pravega

smisla. Po posebni Božji milosti je spet našel pot k večnemu Smislu in Cilju: »Zavedal sem se, da sem na poti, ki ne vodi nikamor ... Začutil sem potrebo po tem, da spremenim svoje življenje, začel sem na skrivaj hoditi v cerkev ...« Bog ga je po posebnih znamenjih vedno bolj pritegoval k sebi – in tako je zapustil gostinstvo, vstopil k frančiškantom ter postal redovnik in duhovnik. Pričevanje je sklenil z vzpodbudo mladim, naj varujejo čisto in pošteno srce, kajti njegova izguba je pri mladih velikokrat prvi vzrok oddaljitve od Boga in zablod.

s. Celina Hren je po dolgotrajnem upiranju Božji volji – potem ko je za tri leta »ušla« celo v misijone v Angolo – končno le pristala pri sestrah klarisah v Nazarjah: »Med tolikimi ponudbami in predstavami o življenju se težko odločiš za eno samo pot. Bog ti jo pokaže, če res iščeš Njegovo voljo. Treba ga je prositi za pomoč z otroškim zaupanjem. Odločitev te notranje osvobodí. Samo tam, kjer te hoče imeti On, je tvoja izpolnitev.«

Sledila je večerna molitev, v kateri so mladi postavili v središče dva velika svetopisemska lika korenitega življenja po veri, Abrahama in Marijo. Ob češčenju Najsvetejšega smo tudi sami poglobili vero in ljubezen do Gospoda in se nato po oddihu pridružili sestram pri nočni molitvi.

V soboto dopoldne smo po hvalnicah in zajtrku prisluhnili še dr. p. Karlu Gržanu. Sijajno nam je približal formulo duhovne harmonije, ki je pravzaprav zaobsežena v eni sami zapovedi ljubezni do Boga, bližnjega in sebe v pravem razmerju in sosledju, tako da je Bog na prvem mestu. »Bog je prvi, ki ne pozna bontona. Zato je rekel: ljubi najprej mene, da boš notranje odrešen, potem boš lahko pravilno ljubil tudi bližnjega. Da človek sploh lahko ljubi, mora biti sprejet.« Bog nas sprejema brezpogojno, medtem ko se v življenju nenehno srečujemo s pogoji, ki so potrebni za sprejetost. Ti pogoji nas silijo k temu,

da postajamo za odličnost ponavljajoči se proizvodi brez identitete. Mi prodajamo duše za sprejetost – »si maska, ki te ni, ker te ni v Bogu. Bog pa me ljubi takega kot sem, On me gleda kot original, ki ga je ustvaril. Njemu ne smrdi moje blato, zato je sam vstopil vanj, da bi me odrešil, ker me ljubi. Vedno znova se moram zateči k Njemu – kakor otrok.« Sveta Trojica je orodje miru. Postaviti se moramo v Boga, da nas On sprejme, da naše misli počivajo v Njem. Bogu moramo dati prvo mesto, vsemu ostalemu pa drugo ...

S. M. Katarina ga je podkrepila in nam vsem goreče položila na srce, naj zremo Boga, njegovo luč, naj iščemo le njegovo slavo in se veselimo, ker smo iz nič poklicani v življenje ter odrešeni. Naj dvignemo pogled od sebe k Bogu: »Prekratko je življenje, da bi ga zapravljali z ukvarjanjem s samim seboj. Če se človek daruje, nima niti časa za vrtenje okoli sebe, tako npr. skrbna mati, ki ima veliko otrok, nima časa, da bi mislila nase.« Postati bi morali luč, ki sebe izprazni, da sveti drugim, in sol, ki se mora povsem raztopiti, izginiti, da napravi jed okusno. Ko se izpraznim, me napolni Bog. Ko se odprem Bogu, nisem več jaz sam, temveč sem v krogotoku Božje ljubezni in potem ni več važno, da jaz sem, ampak to, da Bog je in da ga slavim s svojim življenjem.

Za pravo vzdušje so poskrbeli br. Jožko Smukavec OFMCap, p. Janez Ferlež OFMConv, in drugi ... Bilo je lepo. Bog povrni sestram klarisam in vsem, ki so Klarin dan pripravili. ■ Še pridemo!

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi: *Sveta Klara, ustanoviteljica reda klaris!* Na uredništvo je prispelo 22 pravilnih odgovorov. Izžrebani so bili naslednji nagrajenci: 1. nagrada: Ciril Kink, Zagata 1, SI-3000 Celje; 2. nagrada: Anamarija Pucelj, Einspielerjeva 11, SI-1000 Ljubljana; 3. nagrada: Marija Lenarčič, Ponikve 59 a, SI-1312 Videm-Dobrepolje.

Čestitamo!

NAGRADNA ZLOGOVNA IZPOLNJEVANKA

Iz zlogov, podanih po abecednem redu, sestavite 6 besed, ki jih zahtevajo opisi, in jih vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih dobili neko misel.

BA - CA - DI - DRUŽ - E - GRED - KA - MO - NA - NO - NO - SED - TI - VI - ZILJ

1. drugi del imena nekaterih slovenskih založb (Mohorjeva ..., Prešernova ...), 2. stroj za proizvodnjo enosmerne električne napetosti, ki spada k opremi vsakega kolesa (tudi ime nogometnega kluba iz Zagreba), 3. letalo, vozilo ali plovilo z enim sedežem (npr. za sankanje, bob in kajak), 4. prebivalka ob Zilji, 5. pomlad (pesniško), 6. kratko poročilo, sporočilo, navadno v časopisu.

Rešitve pošljite na uredništvo *Brata Frančiška* do 5. junija 2008.

Tokratne nagrade so: 3. Komplet razglednic *Sončna pesem*; 2. V. Papež, Dolžnosti in pravice klerikov; 1. V. Papež, Služba župnika božjemu ljudstvu. ■

Sestavila ga. Francka Pavlič

CELJSKA MOHORJEVA

1						
2						
3						
4						
5						
6						

Humana ekologija

Gianpaolo Crepaldi, tajnik papeškega sveta za pravičnost in mir, je 21. februarja 2008 v Rimu nakazal metodo in vsebine za razvoj uravnotežene ekološke in okoljske kulture, ki bi bila osvobojena ideoloških pogojevanj.

Z zadovoljstvom je pozdravil številna okoljska združenja, ki so po njegovem mnenju napredek civilne družbe. Kar zadeva politiko, je povedal, da ne more biti zožena samo na zgodovinske probleme strank in vlad, pač pa mora obsegati tudi prispevek in odgovornosti civilne družbe glede na načelo subsidiarnosti.

V zvezi z okoljsko informacijo je poudaril potrebo po „informativni higieni“ in je kritiziral „informativno, ki je pogosto zaznamovana s senzacionalizmom“, pri čemer je razkril tudi določeno stopnjo informacijskega onesnaženja.

Ko je spregovoril o družbenem nauku Cerkve, je poudaril, da se moramo, če hočemo doseči rezultate, tako v življenju kot tudi na okoljskem področju osredotočiti ne na materialno pojmovano naravo, ampak na človeka in na njegovo poklicanost ter na Boga, ki je hotel

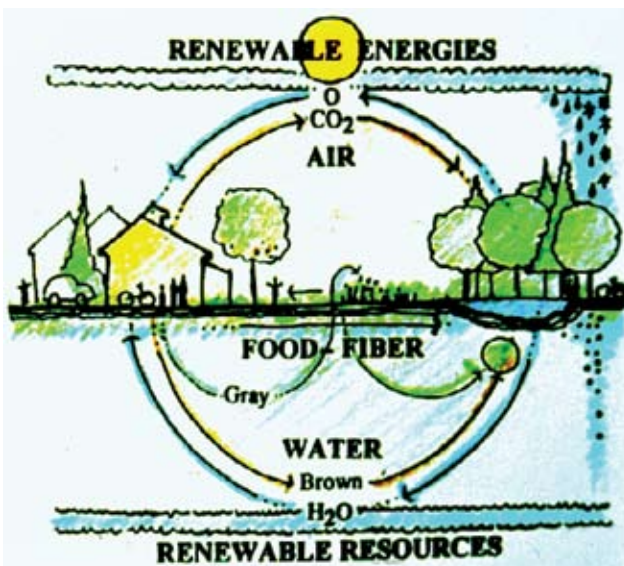
človeka pridružiti njegovemu stvarstvu. Čeprav je na videz protislovno, se moramo za razvoj kulture naravnega okolja najprej nekoliko odmakniti in meriti na to, kar je v resnici bistveno: pristno dobro človeške osebe in resnično skupno dobro.

„Iz tega bo sledilo, toda samo sledilo, da bomo rešili tudi tjulnje in pande, vodoprepustne plasti in zrak, ki ga dihamo. Samo humana ekologija zares razrešuje probleme okoljske ekologije.“

Tajnik vatikanskega dikasterija je nato ilustriral deset zapovedi za okolje po meri človeka v skladu z družbenim naukom Cerkve. Izhajal je iz Svetega pisma, ki kaže temeljna moralna načela za soočenje z okoljskim vprašanjem, in to je „človek, ustvarjen po podobi in podobnosti Boga stvarnika“ in „utelešenje Jezusa Kristusa“.

Na drugem mestu je msgr. Crepaldi poudaril, da narave ne smemo koristolovsko skrčiti zgolj na predmet manipulacije in izkoriščanja, ne smemo pa je tudi absolutizirati in jo po dostojanstvu postaviti nad človeka.

Kot tretje je zatrdil, da okoljsko vprašanje vključuje celoten planet, ki je skupna dediščina človeštva, katerega odgovornost se ne razteza samo na današnje, ampak

tudi na prihodnje generacije.

Na četrtem mestu je škof poudaril prvenstvo etike nad tehniko in potrebo po stalnem varovanju dostojanstva človeškega bitja.

Kot peto točko je dejal, da narave ne smemo imeti za neko sveto ali božansko resničnost, ki bi bila odtegnjena človekovemu delovanju. Zaradi tega so graje vredni človekovi posegi, kadar škodujejo živim bitjem ali naravnemu okolju, medtem ko so hvalevredni tisti, ki razmere izboljšujejo.

Na šestem mestu je navedel potrebo po usklajevanju politik razvoja z okoljskimi politikami na narodni in mednarodni ravni, ker mora vsaka gospodarska dejavnost, ki uporablja naravne vire, skrbeti za varovanje okolja in predvideti stroške, ki jih je treba imeti za bistveno postavko stroškov gospodarske dejavnosti.

Na sedmem mestu je poudaril, da okoljsko vprašanje zahteva aktivno delovanje za celosten in solidaren razvoj najbolj revnih predelov našega planeta, pri čemer je spomnil na namen dobrin, ki nam jih je dal Stvarnik, in na delitev teh dobrin v skladu s pravičnostjo in ljubeznijo.

Na osmem mestu je izrazil potrebo, da mora odgovornost do okolja dobiti ustrezen prevod na pravni ravni in biti urejena v skladu z zahtevami skupnega dobrega.

Kot deveto točko je msgr. Crepaldi predlagal način življenja, ki se navdihuje pri

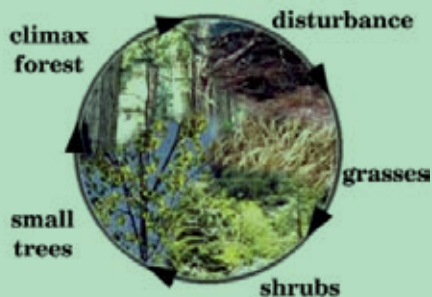

zmernosti, zadržanosti in samodisciplini tako na osebni kot na družbeni ravni.

Kot zadnjo točko dekaloga je pojasnil, da če damo v oklepaj odnos z Bogom, naravo izpraznimo njenega globokega pomena in jo osiromašimo.

Če nam bo uspelo ponovno odkriti naravo v njeni ustvarjenosti, lahko z njo vzpostavimo komunikativen odnos. Dojeli bomo njen simboličen pomen in tako prodrli na obzorje skrivnosti, ki človeka odpira za prehod k bogu, ki je Stvarnik neba in zemlje. Na ta način se svet ponuja človekovemu pogledu kot božja sled, kot kraj, na katerem razodeva njegova ustvarjalna, previdnostna in odločujoča moč. ■

Priredil br. Stane Zore OFM

In če bi si pomagali, da postanemo bolj odgovorni potrošniki?

Mi vsi smo potrošniki in kot taki tarča reklam, pa tudi močni akterji v družbi, v kateri nikdar doslej stranka ni bila tako močna, tudi v odnosu do največjih multinacionalk. Torej, vedno več se govori o „pravični trgovini“, o alternativni rabi ... Za kaj gre? To vprašanje so postavili Françoisu Vergèsu, očetu treh sinov, inženirju s polovičnim delovnim časom, dejavnemu v združenju Artisans du monde, ki s svojo družino skuša živeti v skladu s svojimi lastnimi odločitvami in krščanskimi vrednotami.

HUMAN ECOLOGY

Skupaj z njim vstopimo v to izkustvo bolj odgovornega potrošništva s kakim zgledom. Pot, ki jo bomo prehodili z naslednjimi vprašanji in srečanji, vodi vedno globlje v iskanju najbližje resničnosti in najbolj banalne vsakdanjosti.

Trošiti na bolj odgovoren način ... najprej pomeni trošiti manj

Vrnitev k določeni skromnosti dobro pristanja naši frančiškanski logiki. Vendar je ni vedno lahko uresničevati v družbi, v kateri gospodujeta „vse in takoj“, v kateri je potrošnik, ki ne kupuje pogosto, obtožen brezdelnosti in gospodarskega zastoja.

Zakaj si ne bi dali nekaj časa, preden kupujemo? Zakaj se ne bi odločili, da ne bomo takoj odgovorili na svoje želje? Kar zadeva pohištvo ali igrače, bo dovolj, da jih preskrbimo v trgovinah ali na tržnicah z blagom iz druge roke ali preprosto uporabimo materiale, ki so v napoto. V začetku bodo sosedje seveda nad tem osupli, toda tudi otroci se bodo navadili.

... in tudi trošiti na drug način

Odločitev, da se zatečemo k pravični trgovini za določene proizvode (v veleblagovnicah ali v specializiranih trgovinah), da omejimo uporabo že pripravljenih jedi (z invazijo embalaže), da smo pozorni na porabo vode in dajemo prednost krajšim

potem, po možnosti s kolesom, lahko spremeni naš vsakdanji odnos do sveta. Vendar lahko izoblikujemo tudi bolj zahtevne odločitve, kot so sončno ogrevanje, izklapljanje električnih aparatov in luči, ki jih ne potrebujemo, itd.

... in končno trošiti za boljše odnose

Pri potrošnji je moja želja trošiti manj in cilj, ki ga zasledujem, večja solidarnost in trošiti na drug način, vendar je morda treba iti še naprej, k sami korenini potrošnje: k izmenjavi in srečanju med proizvajalcem in potrošnikom. Na ta odnos smo velikokrat pozabili. In vendar je ta odnos bistven za tistega, ki hoče, da se njegovo vedenje razvija v smeri življenja, in to več življenja. Izbira čim bližjih trgovin gre v tej smeri. Poiščemo lahko tudi načine, kjer se neka skupina potrošnikov obveže, da bo celo leto kupovala pridelke nekega kmeta s tistega področja. Vsak teden dobiti svojo košaro sadja in zelenjave ne pomeni samo zagotoviti določen dohodek pridelovalcu, ampak tudi ponovno odkriti ritem letnih časov in odprtost do resničnega življenja tistih, ki blizu nas še vedno obdelujejo našo mater zemljo.

Končno, odločiti se za to vrsto potrošnje ekonomsko nikakor ni dražje, vendar pa terja odločno več časa. Odločiti se je treba za večjo doslednost s konkretnim izživom, ki je neločljivo povezan z razvojem našega vedenja: gre za izziv, da se začnemo spraševati o vsem, kar zadeva naše življenje, o njegovi povezanosti z drugimi. Gre torej za tveganje, da življenje vzamemo še bolj zares. Kaj ni v ozadju tisto, k čemur nas stalno kliče evangelij? ■

br. Stéphane OFM (Toulouse)

Mrtvi na delu

Sporočilo umbrijske škofovske konference

Čutimo potrebo, da moramo tudi kot škofje sodelovati pri tem skupnem boju, ki se v Italiji pogosto ponavlja, tudi s prispevkom naše Umbrije, ki je v prvih mesecih leta že imela štiri mrtve. Vsaka smrt povzroči trpljenje, vendar nas smrti delavcev, ki umrejo tam, kjer pošteno služijo kruh zase in za svoje družine, to se pravi v času in na kraju svojega dela, še bolj užalostijo.

Že decembra smo se udeležili manifestacije delavcev, da bi pozornost vseh obrnili na vprašanje varnosti pri delu. Ponovno nameravamo sodelovati in tudi sami obnoviti zahtevo po zakonih in inšpekcijskih ter preventivnih rešitvah, ki bodo delo naredile varnejše tudi s pomočjo jasnih varnostnih standardov. Seveda ne more nobena stvar nadomestiti samonadzora in medsebojnega nadzora delavcev, ki so za to zadolženi. Mislimo pa, da so vedno bolj potrebni tečajji poklicnega usposabljanja za tiste, ki vstopajo v zahteven svet dela (priseljenci, mladi, brezposelni ...), pa tudi koncentracija in učinkovita uskladitev inšpekcijskih nadzornih služb, ki so danes razpršene na množico pristojnosti, ki povzročajo zamude in neenakost pri obravnavi.

Prav tako so potrebni tudi hitrejši postopki za ugotavljanje morebitnih odškodnin, da bi se izognili nepotrebnemu dodatnemu trpljenju.

S svojo izjavo si morda prilaščamo področja, ki niso v naši pristojnosti; vendar obstaja tudi neka etika dela, ki ne dopušča nepazljivosti, pač pa vedno terja spoštovanje in ljubezen do življenja in do človeka. Ko obnovljamo svojo soudeleženo pri skupni bolečini zaradi tega trpljenja, si želimo posebno pozornost vseh političnih in sindikalnih sil do mučencev na delu in do njihovih družin.

Škofje umbrijske škofovske konference

Pismo umbrijskih škofov je gotovo spodbuda in spraševanje vesti za nas vse. V vsakdanjem življenju pogosto izražamo nezadovoljstvo na stvarmi, ki same po sebi niso pomembne. Pri tem pa pozabljamo, da so v nekatere načrte, zlasti v velike gradnje, že vnaprej vštete tudi nesreče pri delu in tudi število mrtvih, ki jih bo določeno delo zahtevalo. Mar niso generali tako načrtovali in še vedno načrtujejo svoje

bitke: osvojitev določenega ozemlja bo zahtevala toliko in toliko žrtev.

Ali smemo pristajati na miselnost, da smemo za dosego nekega dobrega vračunati tudi žrtve? Da ne bi mislili, da se to pri nas ne dogaja, se spomnimo, da je slovenska policija v svojem letnem poročilu za lansko leto navedla, da je obravnavala 187 nesreč pri delu. V poročilu sicer ni natančneje opredeljeno, koliko teh nesreč se je končalo s smrtjo, vendar nas mora to spodbuditi k razmišljanju, koliko je poskrbljeno za varnost ljudi, ki si s svojim delom, pogosto zelo trdim in prevečkrat v naravnost izkoriščevalskih razmerah, služijo kruh zase in za svoje družine. Kajti vsak človek je za koga dragocen in za vsakim nesrečno umrlim nekdo žaluje. Pravičnost zahteva, da se potrudimo, da bo takih žalujočih čim manj. ■

Post msgr. Luiza Flavia Cappio OFM

Msgr. Luiz Flavio Cappio OFM, škof v Barri, Brazilija, je pred božičem 2007 štiriindvajset dni preživel v postu in molitvi. S tem dejanjem je želel razkriti mega projekt v višini skoraj 4 milijard dolarjev, s katerim bi zvezna vlada spremenila tok vsaj dela reke San Francisco v Braziliji. Frančiškanski škof si že štirideset let prizadeva za rešitev te reke in revnih prebivalcev, ki živijo vzdolž obale, za katere je voda reke San Francisco vir življenja. Škof dobro pozna stvarnost

tega področja, ki je zelo revno in kjer ljudje živijo v velikem pomanjkanju, ter skupaj z drugimi raziskovalnimi organizacijami nakazuje preprostejše in učinkovitejše rešitve z nižjimi stroški za rešitev vprašanja vode. Dejansko škof razkriva model družbeno-ekonomskega razvoja, ki daje prednost gospodarsko močnim skupinam in velikim načrtom za izkoriščanje naravnih bogastev, ki bi povzročili veliko škodo okolju, pri tem pa ne upoštevajo ubogih. Brazilska škofovska konferenca je prek pastoralnega sveta to dejanje ocenila kot „držo, ki kaže spoštovanje do dostojanstva človeka in do stvarstva in zavest o človekovi sposobnosti, da živi v sožitju z okoljem“. Generalni minister manjših bratov je izrazil svojo bratsko bližino in je v tej kretnji brata škofa prepoznal pastoralno gorečnost in socialno občutljivost za prebivalce, ki jih prizadeva veliki načrt spreminjanja toka vode. Po štiriindvajsetih dneh posta je msgr. Luiz Cappio napisal pismo, kjer se je zahvalil tistim, ki so izrazili solidarnost, in prosil za nadaljevanje boja proti uničevanju rek in objestnosti tistih, ki hočejo vse spremeniti v blago. ■

Tomaz Čelanski

Življenje sv. Frančiška (15)

18. poglavje

O ognjenem vozu in o tem, kako je blaženi Frančišek vedel za odsotne (II. del)

49. Frančišek je poznal skrivnosti src drugih ljudi. Med mnogimi primeri, ki so jih mnogi pogosto doživeli, naj obelodanimo enega, o katerem ni mogoče, da bi se zbudil kakšen dvom. Nekega brata, Rikerija po imenu, plemenitega po rodu, a še plemenitejšega po značaju, ki je ljubil Boga in preziral sebe, sta pobožni duh in popolna volja vodila, da bi mogel doseči in obdržati naklonjenost svetega očeta Frančiška. Zelo se je bal, da ga ne bi zaradi kake skrite sodbe sveti Frančišek zavrnil in bi ga tako odtujil od svoje naklonjene ljubezni. Ta brat je mislil, ker je bil tako plašen, da je vsakdo, ki ga ima sveti Frančišek rad v tesni ljubezni, vreden tudi zaslužiti božjo naklonjenost. Komur pa se Frančišek ne pokaže dobrohoten in naklonjen, pa da bo zapadel jezi najvišjega sodnika. To je omenjeni brat preudarjal v duhu, o tem se je pogosto s seboj tiho pogovarjal in ni nikomur razkril skrivnosti svojega razmišljanja.

50. Ko je nekega dne blaženi oče v celici molil in je omenjeni brat zmeden od običajnih misli prišel v tisti kraj, je sveti mož spoznal, da je prišel, in ugotovil, kaj se mu plete v duhu. Takoj ga je dal poklicati k sebi in mu je rekel: "Naj te ne vznemirja nobena skušnjava, sin, in nobena misel naj te ne greni, ker si mi zelo drag. Vedi, da si med meni posebej dragimi vreden moje ljubezni in domačnosti. Mirno pridi k meni, kadar boš hotel, in si privoščiti zaupen pogovor z menoj." Omenjeni brat se je čudil v neznanški osuplosti in je postal še bolj spoštljiv; kolikor je zrasel v naklonjenosti svetega očeta, toliko se je začel zaupljiveje predajati božjemu usmiljenju.

Kako težko, sveti oče, morajo prenašati tvojo odsotnost tisti, ki so obupali, da bi na svetu še kdaj našli tebi podobnega. Pomagaj, prosimo, s priprošnjo tistim, ki jih vidiš, kako jih vklepa pogubni madež greha. Ko si bil že poln duha

vseh pravičnih in si videl prihodnje in razumel navzoče stvari, si zato, da bi se ognil vsake napuhjenosti, vedno imel pred očmi podobo svete preprostosti.

Toda vrnimo se k zgodbi in sledimo redu dogodkov.

19. poglavje

O skrbi, ki je z njo bedel nad brati, in o preziranju sebe ter o resnični ponižnosti (I. del)

51. Blaženi Frančišek se je v telesu vrnil k svojim bratom, od katerih, kakor je bilo rečeno, v duhu ni nikoli odšel. Pozorno in marljivo je pregledal delovanje vseh. Pravijo, da je imel vselej srečno roko pri nadziranju podložnikov. Ničesar ni pustil nezakovanega, če je naletel na nepravilno dejanje. Najprej je razločeval duhovne pogoške, potem je razsojal telesne, nazadnje je izkoreninjal vsakršne priložnosti, ki običajno odpro dostop do greha. Z vso pozornostjo in z vso skrbnostjo je ohranjal sveto gospo Ubožnost in ni dopustil, da bi kdaj prišli do odvečnih stvari, da bi stala doma kakšna posodica, če bi se dalo brez nje kako izogniti skrajni potrebi. Govoril je, da je nemogoče potešiti potrebo in obenem ne biti pokoren poželjivosti. Kuhano hrano je komajda in še to redko dovolil; ko pa jo je, jo je pogosto ali začinil s pepelom ali pa z mrzlo vodo pogasil vonj začimb. O, kako pogosto so ga, ko je hodil po svetu in oznanjal božji evangelij, povabili na kosilo veliki knezi, ki so ga častili z začudenim občudovanjem, ko je samo poskusil malo mesa, da bi bil pokoren svetemu evangeliju; preostanek, ki ga je samo na videz pojedel, pa je spravljal v zavihek obleke, potem pa z roko šel k ustom, da ne bi kdo mogel uganiti, kaj počne. Kaj naj rečem o pitju vina, ko si ni niti vode, ko ga je žgala žeja, pustil svobodno piti do zadostnosti? ■

(se nadaljuje) **Prevedel br. Miran Špelič OFM**

Slovinci prvič v Sveti deželi (stoletnica prvega slovenskega romanja z ladjo 1910-2010)

Prvo veliko slovensko romanje v Sveto deželo je zaznamovalo pot naših vernih mož in žena do krajev v Jezusovi domovini. V nadaljevanju bo izhajal dnevnik romanja, ki ga je v slovenski katoliški reviji Bogoljub objavil urednik Kalan. V arhivih so shranjena tudi mnoga časopisna poročila, ki so odmevala v naši domovini. Slovenija je bila takrat še v nekdanji skupini domovini Avstriji, Sveta dežela, Palestina, pa je bila takrat v veliki Turčiji. Posamezna poročila bodo bolj razumljiva, če vemo za ta dejstva. Ob prebiranju sto let starih romarskih poročil bomo romarji podoživljali tudi svoje romanje. Ugotovili pa bomo tudi stoletno razliko do današnjih dni. Marsikaj je bilo in marsikaj je danes drugače. V današnjem prvem delu prinašam časopisne odlomke ob odhodu romarjev iz Ljubljane preko tržaškega pristanišča na Bližnji vzhod.

LJUBLJANSKE NOVICE:

Odhod romarjev. Danes zjutraj ob 4. uri in 22 minut so se odpeljali naši jeruzalemski romarji proti Postojni. Zajutrkovali so na kolodvoru. Z romarji so se odpeljali tudi prevzvišeni gospod knezoškof, zdravnik in usmiljene sestre, da bi bile v slučaju bolezni takoj na mestu. Do sedaj so vsi zdravi. Slovo je bilo zelo prisrčno. Takoj, ko se je začel vlak premikati, so romarji veselo zapeli. Srečno pot!

TELEFONSKA IN BRZOJAVNA POROČILA:

Naši jeruzalemski romarji v Trstu.

Trst, 2. septembra. Naši romarji so dospeli danes ob pol 9. uri semkaj; ladja »Tirolo« bi morala odriniti iz pristanišča ob 10. uri. Vsled velike komodnosti turškega konzulata so se mogli ukrcati šele ob 11. uri. Romarjev je 529; spremila jih je k ladji velika množica tržaških Slovencev. Ko je ladja odplula, so zadoneli živahni Živijo-klici! Morje je mirno in po sodbi izkušenih mornarjev bodo imeli lepo vreme.

Romanje je trajalo tri tedne. Vožnja z ladjo v eno smer iz Trsta do Jaffe je trajala pet dni. Poročila ob vrnitvi v Trst so naznanila slovenski javnosti prihod romarjev.

TELEFONSKA IN BRZOJAVNA POROČILA:

Slovenski jeruzalemski romarji v domovini

Trst, 21. septembra. Danes so došli sem jeruzalemski slovenski romarji, navdušeno pozdravljeni od tržaških Slovencev.

Prvo poročilo ob prihodu romarjev na tla Palestine je zopet širni slovenski javnosti prineslo veselo vest, da so romarji dosegli kopno.

PISMO IZ SVETE DEŽELE

V Jeruzalemu, 9. septembra 1910

Upam, da ste prejeli naše poročilo ob odhodu iz Trsta in naša dva brzojava iz Jafe in Jeruzalema. Pisati imamo malo časa, ker nas novosti in svetosti Svete dežele popolnoma okupirajo.

Vožnja po morju je bila dokaj mirna; vendar smo imeli ves čas malo vetra in je bilo vsled tega morje ves čas malce valovito. To je bilo zadosti, da je morska bolezen prva dva dneva dokaj gospodovala. Polovica romarjev jo je gotovo občutila. Vendar bolezen ni tako grozna, kakor so jo nam slikali. Če človek leži, ne čuti veliko. Vendar smo se tako hitro aklimatizirali, da smo bili zadnja dva dneva skoro vsi čvrsti, dasi se je ladja ravno tako ali še bolj zibala kakor prve dni. Kakor hitro je bolehanje odnehalo, je zavladdalo veliko veselje in živahnost med romarji. Vsak dan smo imeli po dva kratka govora in do 80 sv. maš na ladji. Petje se je razlegalo po ladji od jutra do večera, zdaj umetno zdaj narodno in domače. Napravili smo tudi koncert v salonu, h kateremu smo povabili kapitana in oficirje. Večje nezgode ni bilo, kakor da sta se dva romarja nekaj ranila, kar pa ni imelo nikakih hudih posledic.

Izkrcaanje v Jafi, med velikim krikom Arabcev, je bilo nekam nemirno, morje ob obrežju zelo valovito, vendar brez nevarnosti. Šlo je gladko. Na bregu so nas pričakovali avstrijski konzul v Jafi, iz Jeruzalema sta prišla nasproti prelat in rektor dr. Ehrlich in dr. Zore. Ko smo bili vsi na suhem, smo šli v frančiškansko cerkev, ki nadvladuje celo mesto, tam imeli blagoslov, od tam pa odšli v hotele obedovat. Idoč skozi mesto smo imeli priliko občudovati bujno, pa tudi od sile umazano življenje orientalsko. Hoteli so evropskega značaja. Ob 11. uri dopoldne (v sredo, dne 7. septembra), smo se odpeljali v dveh vlakih proti Jeruzalemu. Dežela je sedaj izsušena, ker od aprila ni bilo dežja. Najprej rodovitna ravan saronška, potem gorovje judovsko, kamenitejše od našega Krasa. Po pol četrti uri smo na kolodvoru v Jeruzalemu. Pozdravili so nas konzul avstrijski v Jeruzalemu, odposlanec patriarhov, vikar kustosov in več drugih. Niti patriarha niti kustosa namreč ni bilo doma. Vse mesto je že delj časa naprej vedlo in govorilo, da pride karavana Slovencev. Razporedili smo se v krasno procesijo z zastavo na čelu, s kipom Brezmadežne v sredi in glasno pojoč po jeruzalemskih ulicah korakali v cerkev božjega groba.

Ponekod so visele nam v pozdrav zastave, med njimi tudi kaka – slovenska ali hrvatska. Na Sionu so nam peli zvonovi. Korakajoč v cerkev božjega groba je iz naših vrst mogočno donela naša stara domača in velikonočna »Skalovje groba se razgane ...« Prišedši v cerkev je bil najprej Te Deum. Zopet je slovenska Zahvalna donela iz vseh grl mogočno po skrivnostnem svetišču božjega groba. Nato nas je pozdravil naš rojak – frančiškan p. Benigen, ki je nam na ljubo prihitel iz Kaire. Na pozdrav je odgovoril Kalan. Še ena velikonočna, »Zveličar gre iz groba«, nato smo se porazdelili po hospicih in sicer: 1. skupina v avstrijskem, 2. in 3. v frančiškanskem, 4. in 5. v francoskem. Je nas 540. V hospicih se počutimo silno dobro in domače. Ti hospici so kakor zelene evropske oaze sredi aziatske umazanije, ki jo tukaj občudujemo. Od tod pohajamo svete kraje, gledamo, poslušamo razlaganja, molimo in pojemo. Dasi pride vmes kaka mala težava, ki je pri takih okoliščinah neizogibna, vlada med množico obče veselje in zadovoljnost.

Toliko za danes v naglici. Treba hiteti v dolino Jozafat in Hinom ter gledat jokajoče Jude.

Tisoč pozdravov s svete zemlje ljubi domovini in vsem ljubljenim rojakom. ■

Prihodnjč sledi povabilo knezoškofa A. B. Jegliča na romanje v Sveto deželo.
Pripravljaj p. Peter Lavrih

Na sever!

Skupina 19 tople oblečenih in s polnimi potovalnimi kovčki in nahrbtniki opremljenih članov Društva prijateljev Svete dežele se je konec januarja letos, ob skoraj polni luni in okoli polnoči, zbrala na ljubljanski železniški postaji. Potniki, večinoma stari znanci, so se pristrčno pozdravljali in pater Peter je že pričel deliti vozne karte za vlak, ki nas bo popeljal proti Münchnu, ko ...

...je imel vlak slabo uro zamude in je imel spalnik pokvarjeno gretje in električno razsvetljavo, skratka naše potovanje na sever smo začeli točno tako, kot smo ga tudi nadvse uspešno končali: skozi številne zamude ladje, letal, spremembe urnikov, pozabljene in ponovno najdene vozovnice. Naj že kar na začetku povem, da so tovrstne kolobocije svoje vrsten šarm skupinskih potovanj ljudi, ki jih na pot ženeta radovednost in dobra volja.

Kam smo bili namenjeni? Na sever, na Norveško, poskusiti srečo in videti severni sij! Se povzpeti na Nordkapp!

Severni sij je težko videti, kaj šele pojasniti! Njegov obstoj je neizpodbiten, videli smo ga tudi sami, razlage za njegov nastanek pa imajo široko paleto znanstvenih dokazov, ki seveda niso dokončni in neizpodbitni in manj zahtevni gledalec se lahko zadovolji tudi z magično razlago, saj je navsezadnje važno samo to, da severni sij je, kako pa se svetloba lomi in kakšna je vloga magnetizma, skratka vsa fizika ne pojasni severnega sija in tudi jaz se ne bom več trudila.

Na trdna norveška tla smo stopili v Bergenu, kamor smo prileteli iz Kopenhagna, tja pa

iz Münchna. V Bergenu smo se po 12 urah čakanja vkrcali na Midnatsol, ladjo za približno 550 do 600 potnikov. Pozimi je zanimanje za potovanje na sever manjše, zato je bilo tudi število potnikov manjše in cena potovanja na tako razkošni ladji cenovno sprejemljiva.

Nekaj besed o Hurtigruten: preskrbovalna in poštna pot po morju je letos stara 115 let. Neustrašnim norveškim pomorščakom je šele proti koncu 19. stoletja uspelo odkriti varno pot na sever države v vseh letnih časih, predvsem pozimi. Atlantik tudi pozimi zaradi toplega Zalivskega toka ne zamrzne, vendar je zaradi zimskih viharjev zelo razburkan in nevaren za plovbo. Zato vodi morska pot med fjordi in v analih je zapisano, da je prvo vožnjo na tej poti spremljalo neznansko navdušenje prebivalcev na kopnem, ki so jo spremljali s streljanjem iz topov in kurjenjem kresov!

Naša ladja je bila le ena od flote Hurtigruten. Ladje iz te skupine dnevno plujejo iz Bergena do Kirkenesa in nazaj, med potjo pristajajo v vseh večjih in manjših pristaniščih in iztovarjajo ali natovarjajo tovor in pošto. Za turiste med daljšimi postanki organizirajo različne ogledne krajevnih znamenitosti ali zabavne dogodivščine, kot je na primer vožnja s haskiji in vikiška pojedina. Celotna vožnja traja 11 dni, naša skupina je ladjo zapustila v Kirkenesu in se z letalom vrnila v Oslo.

Norveška obala je razčlenjena z več kot 30000 otoki in neznanim številom fjordov. Zaradi toplega atlantskega toka ni nikoli vklenjena v led. Morje je plovno celo zimo, med otoki in fjordi je mirno kot olje, na nekaterih mestih pa pot le zavije na odprto morje in tam je konec mirne plovbe! Kapitan nas je na nemirno morje vnaprej opozoril po radiu in potem smo lepo pridno ležali v posteljah in čakali, da bo hude ure konec!

Lepega vremena seveda potnik na severu ne sme pričakovati! O toplem sončku ni ne duha in ne sluha. Sonce sije kratek čas

in brez moči, obešeno tik nad obzorjem za kakšno urico ali dve, to je vse. Veliko je somraka, še več teme. Veter piha, vmes sneži, lahko tudi dežuje, vmes se za hip zjasni - in tako vsak dan oziroma noč!

Tretji dan plovbe smo pristali v Trondheimu, stari prestolnici Vikingov. Stolnica je veličastna v svoji severni kamniti lepoti. V tem mestu smo obiskali tudi katoliško cerkev, v kateri je že 18 let župnik v Angliji šolani Vietnamec, ki nas je prevzel z neverjetno živahnostjo in odprtostjo.

Tisto noč, ko smo prestopili polarni krog, je bilo jasno in zato smo tudi videli polarni sij! Bil je zamolklo zelene barve. Pojavil se je trikrat, naslednje noči pa so bile oblačne in smo namesto polarnega sija lahko občudovali veličastno skalnato in zasneženo obalo, ki je naredila vzdušje še bolj skrivnostno.

V Bodojeju smo imeli nedeljsko mašo v prikupni cerkvi na robu mesteca. Snega je bilo skoraj toliko kot na Gorenjskem ali na Blokah in počutili smo se kot doma, kadar je prava zima. Je pa pomembna razlika med možnostmi, ki jih ima vernik na Norveškem ali pri nas doma. Prezeblega vernika po nedeljski maši pri nas v vsaki spodobni gostilni okrepčajo s čim krepkim, pa naj bo šilce ali kozarček, na daljnem severu se kaj takega ne more zgoditi! Če verjamete ali ne, na Norveškem lahko ob nedeljah kupite samo brezalkoholno pivo, pa naj vas še tako zebe!

Pot nas je vodila po notranji strani Lofotskih otokov proti Troemsoeju, mestu z veličastnim mostom in leseno katoliško katedralo. Pred meseci je tamkajšnji škof umrl in njegovo mesto je še nezasedeno.

Pot proti Nordkappu je bila razburljiva. Zunaj je divjal snežni vihar, padal je sneg ali sodra, mi pa smo se varno skriti na udobni ladji bližali najsevernejši točki Evrope. Že na ladji so nam pred pristankom povedali, da z obiskom tiste znamenite kamnite gmote, ki štrli proti severu, ne bo nič! Preveč piha in sneži. Prenevarno za turiste. Naša skupina je bila dobro opremljena in obuta in mislim, da bi pot na Nordkapp opravila z odliko, malo manj pa bi to lahko trdila za kakšnega angleškega gospoda v salonskih čevljih. Tudi taki se podajo pozimi na sever.

Nordkapp je kraj junaške in pretresljive zgodovine. Med vojno so Nemci kraj požgali do tal. Samo cerkev je ostala nedotaknjena in prav v njej so dolge mesece živeli tisti, ki so se v požgano mestece vrnili in ga z veliko požrtvovalnosti obnovili.

Naslednja in zadnja postaja na naši poti je bilo mestece Kirkenes tik ob norveško-ruski meji. Mestece premore letališče, kjer letala kljub vetru, snegu in ledu pristajajo in vzletavajo kot za šalo. Ko se je naše letalo dvignilo in usmerilo na jug, se je pokazalo sonce in sonca je bilo vedno več in dan se je daljšal ... Oslo, Kopenhagen, München, Ljubljana.

Ob koncu naj povem, da mi je bila tokratna pot na sever Evrope veliko doživetje. Bilo je dovolj možnosti za radovednost in dovolj možnosti za pravi počitek! (Prav ste prebrali tisti, ki mislite, da se na potovanjih, ki jih organizira pater Peter, ne da počivati in se sprostiti!) V Ljubljano se je vrnila skupina zadovoljnih ljudi in mislim, da se bomo tam zgoraj na severu še kdaj srečali! ■

Alenka Žagar-Slana, Foto: Rok Slana

Kako je na misijonu v Francoski Gvajani?

Za prijatelje misijonov je vsaka misijonska novica nova in razveseljiva. In prav s takšno novico sem vas želel razveseliti, ko sem takoj po veliki noči obiskal misijon v Francoski Gvajani. Ne ravno misijona kot takega, ampak dva misijonarja, dva moža, ki sta predana misijonskemu delu. To sta p. Hugo Delčnjak in p. Milan Kadunc, oba frančiškanska misijonarja, p. Hugo z življenjskim misijonskim staležem, p. Milan pa malo manj, pač glede na že izpolnjena misijonska leta. Bralcem ne nameravam ponavljati dolgih misijonskih novic minulih let, to vam je že poznano: Afrika, Togo, Venezuela, ampak prav to, kar se dogaja sedaj na tem »evropskem misijonu«, ostaja zanimivo. Francoska Gvajana ima zanimiv status. Najprej je to Evropa, pa čeprav v Južni Ameriki, čeprav blizu ekvatorja in čeprav jo je površno mogoče hitro zamenjati z Gvajano ali pa s Surinamom. Francoska Gvajana je del Francije, je departma, ki mu predseduje zelo od daleč Nicolas Sarkozy. Kakor povesta misijonarja, bo novi francoski predsednik poslal okrepljeno vojaštvo na mejo svoje države in Evrope, da bo zavaroval mejo, posebno z Brazilijo. V neprehodnih džunglah je za iskalce sreče (beri zlata!) veliko priložnosti. In tako namerava predsednik zavarovati bogastvo velike francoske države. Pustimo se presenetiti – mladoporočencu!

Nič ne vprašate, zakaj sem jo ubral prav na ta misijon? Več razlogov je. Prvi, ki je čisto pri roki, je ta, da imam nabranih veliko letalskih milj, ki sem jih moral rešiti pred propadom, in polet na »francoski zrak« je prav mikavna stvar. Naslednji razlog pa je redovna pokorščina. Prav zaradi pokorščine je pot v misijone tudi mikavna. Po naših redovnih predpisih, ki se jih redovniki natančno držimo, je namreč več kategorij dovoljenj, pač glede na razdaljo in nebesno stran. Recimo, za pot iz samotana na sprehod je potrebno čisto majhno dovoljenje, recimo: domnevno! Potem je pot

iz Slovenije, zaznamovana že z malo večjim dovoljenjem predstojnika. Če bi šel ven iz Evrope, pa je že cela reč. Od Poncija do Pilata so nujno potrebna dovoljenja. In že se je zgodilo, da je bil kakšen redovnik premalo pazljiv in zgodila se je napaka v postopku in kljub delnemu dovoljenju prve stopnje je sledila huda šiba. Po vstopu Slovenije v Schengen pa je položaj čisto drugačen. Zadeva je tako zelo drugačna, da je stopnja dovoljenja za potovanja enaka za Ljubljano (npr. z Brezjij) kakor do Cayenna v Francoski Gvajani. Vse je namreč naša domovina Evropa in za takšno dovoljenje je pristojen hišni predstojnik. In še več. Isti hišni predstojnik lahko na enak način dovoli npr. romati na Trsat v sosednjo neevropsko državo kakor v drugo sosednjo neevropsko državo, recimo v ZDA. S Schengnom je vse to postala naša sosesčina in s tem so se začeli veseli časi mednarodnih komunikacij. In ta razlog je že čisto blizu glavnemu, in to je redovniško bratstvo. Razdalje, ki nas ločijo, so premostljive in sedaj je prišel čas, da jih lahko na osnovi prvih dveh razlogov premagamo. In tako se mi je zgodila misijonska pot v Francosko Gvajano.

Zelo redko se mi zgodi, da na poti nimam za seboj celega avtobusa in sto vprašanj zraven: Pater, kaj pa to, kaj pa ono, pa zakaj ne tja, pa zakaj ne sem, pa kdaj bomo jedli, kje bomo znamke kupovali in kdaj bomo šli spat ... Tokrat teh vprašanj ni bilo. Ker sem potoval sam! Saj se ne da povedati, kako drugače je tako potovati. Recimo, da je bolj dolgočasno, ker ni domače družbe. To drži. Je pa več prilike za opazovanje. Ko sem letel na Francoskem

zraku (Air France!) z Brnika proti Parizu je bilo vse drugače kot na slovenskem krovu. Tako elegantnega sendviča ne zna narediti nobena slovenska Micka in opojna francoska studenčnica ne da niti slutiti, da se pretaka mimo debelih galonov iskrečega vina francoskega. Vse v visoki in uglajeni eleganci. Jaz pa v sandalih in volnenih nogavicah, kar se za zimski čas najbolj spodobi. Pariz. Prestolnica. Svež veter. Vozovnica mi dopušča prenočiti v izbranem hotelu Zvonček blizu letališča. Ker so vedeli za moje globoke načrte, da moram še 5 kg shujšati, so priporočali za večerjo miren spanec po opravljenih večernicah in sklepni uri. Tak je red. Bujenje do minute natančno. Predpisane molitve in nič se ne ve, kaj bo: redovniki so že od nekdanj maševali zjutraj! Potrebni liturgični pripomočki so v kovčku in 25. marec je Marijino oznanjenje. Letos je bilo vse drugače. Posebna določila so premaknila Marijo ven iz velikoonočne osmine. Vendar ne pri meni. Mislil sem si: saj maševati ni greh! Kar dajmo, in to po starem. Vse opravljeno na zelo slovesen način v tretjem nadstropju sobice v hotelu Zvonček. Zdaj pa so elegantni gostitelji na račun Francoskega zraka le dali shujševalni jogurt s potrebnimi pokloni čaju, margarini, kavici, marmeladi ... Solidno opravljeno v treh minutah. Pot pod noge in že je avtobus pred vrati, da pelje nazaj na De Golčka in od tam drug prevoznik na Orlička. Gneča pa taka. Le zakaj še dodaten ogled Pariza, če bi pa rad v Gvajano. Nič ne pomaga, gneča sem, kolone tja. Počasi pa gvišno. In ko bi že zdavnaj moral biti pred naslednjo francosko damo na Orličku, se črno zagorelemu šoferju sicer res mudi, vendar ne zelo uspešno. A se je zgodilo prav v zadnjih minutah, da nas je blagovolil zapoditi v tek za polet. Uspelo je.

P. Hugo na misijonu

Stojim v vrsti z oznako Cayenne! Kako lepo, kako lepo. Angelček mi prišepne: A ste vsi, se je kdo zgubil? Angelček, vsi smo! Točno število: 1 plus ti! Spet je čas za opazovanje. Katera stewardesa me bo vpisala, da bom letel? Kaj še! Vame se obregne neki afriški Francoz in vpraša: Certificat de vaccination? Kakšen certifikat? Nič nimam, saj je to Evropa, ne pa Afrika. Zadevo na enak način in še bolj prijazno sproži dama, sedeča pod oznako Fly Cayenne. Ljubeznivo in prikupno odkimam in skomignem in prav začudeno vprašam, da tega pač ne vem. Saj bi morala dama Urša v Ljubljani kaj povedati v zvezi s tem pikanjem. Vendar ni rekla nič. In zato pariška dama: Ja potem boste pa leteli jutri, danes ni časa, čeprav je v pritličju letališka ambulanta. S hitrim korakom, s kovčkom in torbo sem poletel v omenjeni prostor, seveda trdno prepričan, da mi bodo tam napisali na rumen listek, da nimam nobenih kužnih bolezn. Videč me tam sedeča zdravnica ni potrebovala nikakršne razlage, saj je bilo očitno. Mojega potnega lista si je zaželela, na golo roko navila napravo za merjenje pritiska in odkimala z glavo, češ, nič ne bo s takim pritiskom! Imam normalen pritisk, sem ji sicer angleško jasno sporočil. Ampak bilo je tam blizu 190. Kaj pa to? Popolnoma jasno: prvo nadstropje, hitrost, kovček in preteča nevarnost enodnevnega zamika poleta. Dovolj razlogov. Zadeva je bila hitro jasna in doktorosa je izjavila: quickly!, vendar 42€ prosim. Tudi to je bilo, rumen listek napisan in končno sledi vbod. Brez bolečin, seveda! Odrzrim nazaj v prvo nadstropje in vse nove dokumente priložim starim, porinem pred še vedno čudovito uradno osebo in rečem: please! Dama je, ampak res prav počas', dvignila slušalko in po mojem predvidevanju preverjala, ali je še čas za check-in, postopke so namreč že zdavnaj končali. Po vsej verjetnosti je dobila pritrdilen odgovor in uspelo je. Napotila me je na naslednje kontrole s priporočilom, naj hitim. Res sem hitel, vendar za eno kavico bo pa še! In že slišim ozvočen mili glasek: mister Lavrih sem, mister tja. Oja, boste že počakali, kaj ste me pa preganjali kot Alahbegamberja. In že sedim pri oknu v velikem ptiču. Izborna postrežba, dobra

P. Milan in p. Peter z domačimi malčki

kapljica, praznično kosilo za Marijin praznik. Vse drugače kot pa včeraj, ko je bil velikonočni ponedeljek. Malo dremavice, malo branja, nekaj ur brnenja in pristanek. Sedaj pa, da preverim, ali vleče Schengen. Uradni osebi pomolim osebno izkaznico predsedujoče države Evropski uniji, torej, naj bo vsem znano: Slovenije! Oprostite, tu je rumena knjižica kot posledica nekega manjšega vboda. Samo nasmeh uradne osebe, poklon in naprej. To je torej to, kar s tem dokazujem. Ne v Južni Ameriki, v Evropi sem, natančno to. Doma v Evropi. In potem vidim, da prijazna steverdessa maha s dvema knjigama, ki jih je prinesla iz letala. Pristopim, namignem in ju dobim. Eni pač v letalu pozabljajo. Pride stevard, maha s šalom in kapo. Pristopim in oboje dobim. Eni so pač pozabljivci! Zdaj je pa vse. Nekaterim potnicam je vročina na novem cilju tako odveč, da so s sebe potegnile še zadnjo flikco, tako, da sem moral krotiti radovednost že zaradi visoke olikanosti. Zato me je pa ovohal prijazen pes, ki pa skritega tovara ni odkril! Le zakaj sploh imajo francoski cariniki tiste živalice prav na letališču? Zaradi skritih velikonočnih dobrot prav gotovo ne!

In končno bratsko srečanje: p. Hugo in p. Milan, slednji v kratkih hlačah! Vidno ganjeni vsi trije se zbašemo v skromno misijonsko vozilo. In se vozimo in vozimo in vozimo v pravi pomladi in poletju. Prijazno toplo. Ljudje tudi z vedrim ravnanjem dokazujejo, da živijo pod toplim ekvatorskim soncem. Izmenjava novic, izmenjava prazničnih izkušenj, velikonočno veselje brez snežnih padavin, kot je bilo izku-

FRANCOSKA GVAJANA

Francoska Gvajana na severovzhodnem koncu Južne Amerike je najmanjša dežela na celini; meri okoli 91.000 kvadratnih kilometrov. Čeprav je ta francoska čezmorska posest večja od Avstrije, ima komaj dobrih 200.000 prebivalcev. Na severu jo obliva Atlantski ocean, na jugu meji na Brazilijo, na zahodu pa na Surinam.

Krištof Kolumb (1451-1506) je odkril obalo današnje Francoske Gvajane leta 1498, toda Evropejci – najprej Nizozemci, nato Francozi in Angleži – so se začeli v tej deželi naseljevati šele sto let kasneje. Prvi francoski priseljenci so prišli leta 1604. Francoska Gvajana je kasneje postala razvpita kot »Otočje prekletih«, ker so Francozi zgradili naselje za kaznjence na Hudičevem otoku in v Kourouju na obali. Po krutosti je slovel zlasti Hudičev otok; Francija je to veliko kaznilnico zaprla šele leta 1945. Francoska Gvajana je leta 1946 dobila sedanjí položaj; postala je čezmorsko ozemlje ali departma Francije.

PREBIVALSTVO

Med prebivalci je največ – več kot 70 odstotkov – kreolov, ki so večinoma katoličani. V Francoski Gvajani označuje beseda creole potomce mešanih zakonov med bivšimi črnskimi sužnji in belci in ne, kot drugod po Južni Ameriki, potomcev prvih evropskih priseljencev. Glavni jezik je francoščina, toda mnogi kreoli govorijo tudi francosko-angleško kreolščino. V deželi je tudi veliko v Franciji rojenih Francozov, močne pa so še skupine Indonezijcev, Kitajcev, Libanoncev in Sirijcev. Od prvotnih prebivalcev, kakršne je srečal Kolumb, se jih je ohranilo le malo, samo še nekaj tisoč. Živijo v nedotaknjenih gozdovih, kamor so se zatekli tudi tako imenovani Marons ali gozdni črnci, ki izvirajo od pobeglih sužnjev. Ta narodnostna skupina šteje le nekaj tisoč članov in je še ohranila prvotno afriško kulturo.

UPRAVA IN GOSPODARSTVO

Francoska Gvajana ni samostojna in neodvisna država. Njeni prebivalci so francoski državljani in vse pomembnejše politične odločitve sprejemajo francoska državna telesa v Parizu. Ta tropski čezmorski departma izvoli po enega predstavnika v državno poslansko zbornico in v senat. Za upravljanje departmaja volijo prebivalci 16-članski glavni svet, ki izvoli predsednika departmaja. Kljub veliki denarni podpori iz Francije je Francoska Gvajana še zmeraj v glavnem nerazvita. Edina pomembnejša gospodarska panoga je sekanje lesa. Največji delodajalec je francoska vlada, kajti pri Kourouju, nekdanjem naselju za kaznjence, so zgradili izstrelišče evropskega vesoljskega programa, od koder izstreljujejo rakete Ariana. Spremembe so počasne; zdaj je pismenih že 75 odstotkov prebivalcev, toda možnosti za pridobivanje sredstev za življenje se razvijajo počasi.

stvo na domačem terenu. Tu v Sinnamaryju, na misijonski župniji, pa poletje. Minili sta skoraj dve uri v prijazni vožnji in izbornem bratskem izmenjevanju novic in dogodkov. Prispeli smo v Sinnamary, na misijonsko župnijo p. Hugona in začasno bivališče p. Milana. Noč se približuje. Sicer je pa že čas – kdaj je že bilo jutro v Parizu? In tako dolga pot do večera.

MISIJONSKO DELO

Župnijsko delo na misijonu ima živahen utrip. Globok pastoralni duh Francije je zaznati ravno v župniji Sinnamary, kjer je župnik p. Hugo. Zelo aktivni laiki odgovorno vodijo delo na župniji. Sami poučujejo verouk po družinah kot katehisti in katehistinje. Vsa dela v cerkvi in ob cerkvi se pretakajo skozi pridne roke odgovornih mož in žena. Tako je duhovnik misijonar res postavljen zgolj na zakramentalno področje, medtem ko so druga dela solidno in odgovorno na ramenih članov občestva. Le kdaj bo pri nas tako! Tako je misijonarju mogoče oskrbovati več oddaljenih skupnosti, ki bi sicer ne mogle prihajati v večja središča.

Poznano nam je desetletja dolgo misijonsko delo p. Hugona v Afriki in Venezueli. Sedaj pri svojih 70 letih je na novo vzcvetel na veliki župniji Sinnamary. P. Milan je komaj zaključil dolgo dobo misijonarjenja v Togu in Beninu in si razrahljano zdravje utrdil na svežini pod kamniškimi vrhovi. Kazalo je že, da se bo vrasel v slovensko pastoralno delo. Goreče je poprijel v samostanski cerkvi v Kamniku in se razdajal kot pridigar, spovednik in nav-

Pridne misijonske sodelavke

duševalec za misijone naokrog po župnijah. A samo kazalo je, da bo ostal doma, v resnici pa prekaljenega misijonarja ne moreš zadržati v utečenem samostanskem utripu. Misijonar hoče na teren. In tako se je ponovno zgodilo p. Milanu. Poskusno praznično sodelovanje pri p. Hugonu je odlično opravil in tako ni več ovir, da bi mu sveta pokorščina izbrala še kaj drugega kot gvajansko misijonsko polje. Francoski jezik mu je vseskozi služil že v Afriki, ljubezen do neumrljivih duš je ob okrepljenem telesnem zdravju prerasla kakršne koli ovire lastne samostanske družine. Kamniški bratje so namreč upali, da bodo imeli pridnega in gorečega brata lepo doma, zato je razumljivo, da jokajoč opravljajo molitve, da bi se p. Milan odvrnil od misijonskega dela v Gvajani. Vendar nič ne kaže, da bi bila takšna božja volja. Samo skupen obisk na eni izmed mnogih misijonskih postojank je pokazal na živo občestvo, ki kar žubori ob novem misijonarju. Deležten sem bil indijanskega sprejema. Mati je segla po mačeti, presekala kokosovo bučo in namesto kozarca vode, ki jo Jezus blagruje, je Indijanka postregla s kokosovim mlekom. Vendar kokosovo mleko ni kravje ali kozje, ampak dobra in osvežilna prozorna tekočina. Le kdo si je izmislil besedo mleko za dober rastlinski sok?

PREDVIDENA NOVA ŽUPNIJA S PODIRAJOČIM SE FAROVŽEM

Misijonarja p. Milana že pričakujejo v župniji Irakoubo, ki jo zaenkrat soupravlja še p. Hugo. Tako kaže, da bo domači škof izbral to župnijo zanj. Pričujoče slike pa kažejo, da bi bilo bolje, da bi p. Milan vzel kar šotor in bi prebival ob cerkvi. Župnišče je namreč staro blizu dvesto let in je pod spomeniškim varstvom. To je tista značilna kolonialna hiša, ki jih poznamo tudi drugod po deželi. In sedaj so tu določila spomeniške službe, ko bi preudaren gospodar zadevo podrl in sezidal novo. Vendar država je jasna. Predvidena obnova se vrti nad 700.000 €, kar pomeni, da je v teh razmerah šotor najcenejša rešitev. Vendar p. Milan razmišlja drugače. Če bi misijonska župnija prevzela obnovo pod nadzorom spomeniške službe, bi država plačala polovico.

Razpadajoče župnišče v Iracoubo

Če se pa to zgodi, je pa samo še polovica in od te polovice bi pa utegnila tudi škofija prevzeti en delež. Ob takih kalkulacijah pa je p. Milan zelo hraber in s pogumom, ki ga ima, vidi daleč naprej. In ta daljava seže tudi do nas v domovini, ki nam je misijonska skrb zelo pri srcu. Tako se bomo radi odzvali temu projektu in šli v zbiranje evrov za misijonski projekt v Irakoubo na župniji sv. Jožefa. Ko boste te vrstice prebirali, bodo ti načrti že jasno na mizi.

TABORIŠČE SAINT LAURENT

Bratski obisk misijonarjev je imel obširen program. In tako smo se podali na obisk v župnijo Mana, ki je ob morju in kjer je bil p. Hugo tudi nekaj časa župnik. Tam je sedaj francoski duhovnik in župnija že ima popolnoma prenovljeno cerkev. Da bo takoj lepša predstava: cerkev ima okna, vendar brez stekel. Ima vrata, ki se normalno zapirajo in odpirajo, okenške odprtine pa so zgolj za zračenje. Tropska klima namreč omogoča takšno ureditev. Gretje ni potrebno, samo da je zrak in se diha.

Obiskali smo pa tudi mesto ob meji s Surinamom, ki je ob mejni reki Maroni. Tu je še vedno navzoč duh groze velike Francije in kaznilnica za premnoge ljudi, moške in ženske. Od revolucije dalje so sem z ladjami vozili jetnike za delo, za umiranje, za trpljenje. Taborišče je v obnovi, le nekaj prostorov je že urejenih. Kdor je tu preživel, se ni smel vrniti v Francijo, ampak je moral ostati v Gvajani.

V danih razmerah so si ljudje ustvarili tudi družine, čeprav ne idealnih. Sprehodili smo skozi zgradbe s sočutjem, kajti nismo mogli mimo zgodovine, ki je tu tekla. In kakor da bi božje usmiljenje znova dokazalo svojo zmago: v bližnji taboriščni cerkvi je izpostavljeno Najsvetejše in ljudje so zbrani v molitvi. Kako presunljivo! »Z vami ostanem vse dni...!«, je Gospod dejal. In ostal je v premnogih izgnancih in njihovi potomci danes klečijo pred Njim. Felix culpa!

V župniji delujejo kar trije duhovniki, saj je mesto veliko. Videli smo tudi popolnoma novo cerkev na drugem koncu mesta. Ravno kar je bila posvečena.

GREMO S SATELITOM ARIANO!

Tudi Kouru je bil cilj našega obiska. Najprej zato, ker je bila ta župnija prva, kjer je deloval p. Hugo, ko je moral iz Venezuele. Mnogi se ga spominjajo, kako je bil ves predan misijonskemu delu. Zunaj mesta se ob morju razprostirajo širjave nekdanjega taborišča, danes pa se na teh širjavah pretaka znanje in ga s sateliti Evropa pošilja v vesolje. Potrebna bi bila predhodna rezervacija in verjetno tudi kakšno priporočilo, da bi si lahko ogledali prav poligone znotraj skrbno varovane ograje. Vendar sprejemno središče že dovolj zgovorno prikazuje dejavnost, ki poteka znotraj, za žico.

Vesoljska postaja Kouru

NAČRTI IN MISIJSKO DELO

Obisk Francoske Gvajane mi je odprl nova misijonska obzorja. Čeprav smo prijatelji Sv. dežele že večkrat načrtovali misijonski obisk v Afriki, pa so visoki krogi vztrajno odkla-

Notranjst župnijske cerkev sv. Jožefa v Iracoubu.

Poslikal jo je odsluženi zapornik. njali dovoljenje, je ravno ta misijon pokazal tudi svojo izvirnost. Mislim, da ni daleč novo navdušenje med vami, da bi se odpravili tudi v ta del naše evropske domovine. Vsekakor zelo navdušujem za prvi korak, ki je potreben na tej poti: obnova župnijskega misijonskega središča v Iracoubu. Tako kot znamo priskočiti

k plemenitim projektom in jih podpreti, tako je zelo potrebno tudi tu. Že kar takoj bomo svoje misijonske rezerve namenili temu projektu.

Revija Brat Francišek bo sproti obveščala o darežljivosti darovalcev, ko bomo darove zbirali na KOMISARIATU ZA SVETO DEŽELO v misijonski akciji »Misijonarja p.Milan & p.Hugo«, TRR 05100-8010637691.

POT DOMOV

Kakor so se trije Modri po drugi poti vrnili v svojo deželo, tako sem tudi jaz po končanem obisku v Francoski Gvajani izbral takšen zgled. Ker je pa že to pisanje precej dolgo, bo morda pa kdaj kasneje nanesla prilika, da bi popisal še pot domov »po drugi poti«. ■ **p. Peter Lavrih**

Akcija za Sveto deželo

vplačano do 02.04.2008

500 € – Corel Jože, Florjančič Alojzij Pavel; 200 € – Bajt Milena, Skok Daroslav, Škorjanc Daroslava; 120 € – Stopar Marija; 100 € – Avbelj Stanislava, Belcijan Terezija, Bele Ana, Bokal Franc, Čampa Tadej, družina Miklič, Felkar Marija, Ferko Marija, Jagodic Miro, Jekovec Franc, Juh Boris, Kvas Martina, Lavrič Franciška, Merljak Marija, Prosen Franciška, Savinek Poldka, Skornšek Milan, Sladič Marija, Strnad Radoslav, Šilc Milena, Suštarčič Ivan, Tišovic Ana Marija, Trček Jožica, Trtnik Ana, Turk Josip, Urbančič Jožefa; 90 € – Ličen Jožef; 85 € – Rebernik Zofija, 80 € – Kraegelj Karmen, Sibal Alojzij; 70 € – Berdnik Avgust, Mlakar Pavla, Pucko Marta, Šmarčan Ivanka; 67, 8 € – Arko Franc; 67,6 € – Antonič Matilda, Podjaverske Alojz; 67 € – Ferencek Marija; 65 € – Drnovšek Pavla; 62 € – Veber Bernarda; 60 € – Švigelj Avgust; 50 € – Antoljič Marija, Bernard Angela, Bogataj Ana Marija, Bolčič Ivana, Božič Anton, Božič Marjan, Cvitan Štefanija, Cvitkovič Janez, Čamernik Olga, Debevec Boštjan, Dolenc Ivanka, Donko Franc, Dušak Andreja, Ferjančič Marija, Gelt Angela, Gnidovec Marija, Grand Dragica, Halas Matija, Hrovat Ivanka, Hvala Savina Antonija, Jakin Nada, Jereb Marija, Jeromelj Cirila, Karčič Janko, Kern Ivana, Kette Marija, Knez Terezija, Koleča Vera, Konjic Silvana, Kovač Zdenka, Drago, Krajnc Edo, Kramar Srečko, Kranjc Janez, Kričanj Marija, Krivonog Pavla, Križman Francka, Križnič Marija, Kumer Cecilija, Marinčič Franc, Matjašič Franc, Medved Jožica, Merčun Albina, Merela Stefan, Merše Antonija, Miš Marija, Mohar Justina, Novak Fanika, Obreza Jožef, Očepek Metka, Pah Vida, Parkelj Alojz, Pibernik Zora, Potočnik Franc, Preseci Anica, Senčar Nada, Silar Alojzija, Sivec Vilci, Sotenšek Jožica, Sotlar Rozi, Stajnar Marija, Svete Franciška, Seligo Jože Lizika, Šinkovec Rezka, Škulj Marija, Spilak Marija, Tanšek Stanko, Terčič Božena, Turniški Anton, Vinšek, Zevnik Marta, Zupančič Slavka, Žerjav Olga, Žvab Marija, 42 € – Božič Želimir; 40 € – Cankar Franc, Cigoi Marta, Čermič Ido, Čušin Branko, Dovžan Marija, Hočvar Jožef, Ileršič Jože, Jevšenak Daniela, Knafljč Ida, Košir Marija, Kotnik Pom. Andreja, Kuharič Marija, Likar Jože, Luin Alen, Pevec Stanjko Katarina, Podnar Jožefa, Prah Ludvik, Premrl Cilka, Roglič Ivana, Sivec Zofija, Sterle Franciška, Stropnik Marija, Štrancar Anton, Tacer Rozalija, Tomš Franc, Vodlak Pavla, Vogrinčič Ana, Zorec Silva, Zupan Franj; 37 € – Ivančič Rozi; 35 € – Arh Ana, Vidmar Marjeta; 34 € – Debeljak Jože; 33,8 € – Dragovan Marija, Seršen Rozalija; 30 € – Avgustinčič Alojz, Barac Marija, Batič Valerija, Belaj Štefanija, Bolka Marija, Brinjovec Marija, Cvetko Jožefa, Černec Justina, Dolar Davorin, Donsa Terezija, Gogala Marija, Gorc Ana, Grosman Terezija, Gruđen Peter, Hergan Alojz, Hostič Štefan, Ivkovič Leonida, Janželj Angela, Jemec Janez, Juren Peter, Kalan Franciška, Kalčič Anton, Kastelic Ludvik, Koce Nataša, Kovačič Rozalija, Krajnik Franciška, Ličen Breda, Logar Francka, Maček Franc, Mikulič, Mozetič Sonja, Napotnik Janko, Nečimer Amalija, Pešec Bogomila, Podkrajskec Ludvik, Podpavec Tone, Polnec Pavla, Rupnik Mirko, Sabo Marija, Selan Stanka, Šimek Ana, Skrabec Janja, Škvarča Alojz, Šomen Marija, Trobevešek Janez, Veržun Peter, Zajc Jože, Zelko Franc, Zobec Milka, Žibert Alojz, Žnidarič Ana, Žu Sv.Peter; 25,14 € – Recek Helena; 25 € – Balokovec Zora, Bizant Peter, Cibej, Dremelj Špela, Egart Tilka, Fifolt Jožica, Forstnaric Ivana, Glešič Anton, Gorenšek Marija, Kostadinović Milena in Stano, Krže Albina, Logar Ivana,

Mavrič Ana Marija, Mikuz Franciška, Muškotelc Marija, Nabergoj Marjana, Ograjšek Marija, Pezdirc Cirila, Pirč Slavi, Potočnik Amalija, Resman Alojzija, Rihtar Helena, Rutar Zofija, Škvor Marija, Ule Veri, Uranc Franc, Zakrajšek Jože, Zaver Alojzija, Zebaljec Mojca, Ževart Viktorija; 22 € – Uršič Elizabeta; 21 € – Benedičič Ciril, Obranovič Julijana; 20 € – Adam Karel, Adanič Pavla, Arnež, Avgustin Nežka, Babnik, Babuder Klavdij, Bajec Amalija, Baranja Gizela, Bayer Nevenka, Becele Slavka, Begelj Miroslav, Belna Ana, Benda Tone, Benedičič Francka, Benet Franc Peter, Berginc Antonija, Berlot Valentina, Bernik Ivan, Bilanovič Danjela, Bizjak Elizabeta, Bizjak Franc, Blaž Cecilija, Bobek Peter, Bobnar Jernej, Bobnar Mitja, Bogataj Anton, Bogolin Albin, Bollinger Milena, Borinc Franciška, Bratož Lidija, Breclj Berta, Bremsak Franc, Bremsak Robert, Brencič Jerica, Brglez Andreja, Bukovec Jože, Bukovec Laura, Bukovešek Pavla, Burlačenko Jera, Butala Antonija, Centrih Ana, Cerjak Franc, Cimerman Marija, Colner Milan, Cukjati Gotrd, Cvetko Alojzija, Čakš Genovefa, Čebašek Alojz, Čebašek Edvard, Čeferin Bernarda, Černe Marija, Černoša Metod, Čirič Marija, Debeljak Angela, Debeljak Milana, Dežan Amalija, Deželak Marija, Dimnik Ana, Dolinar Marjan, Dragnev Boris, družina Plut, Fajfar Ivanka, Ferlinc Marija, Fink Marija, Flisar Emilija, Furlan Boris, Fužir Karolina, Gaber Stanislav, Gabrovšek Ana, Gartner Matej, Gašpirc, Glavič Francka, Godler Marija, Goja Veronika, Gomboc Milan, Gorše Pavel Peter, Grasselli Josip, Grbec Lidija, Gričar Slavka, Gregoran Dragica, Grm Antonija, Grom ana, Gržetič Cilka, Gumzej Franc, Hanuna Cvetka, Hanzelic Marija, Hazibali Marija, Hazler Antonija, Hebar Marija, Henigman, Heric Marija, Horvat Marija Sonja, Horvat Mirko, Hožjan Marija, Hren Marija, Hreščak Marija, Hržič Majda, Huber Marija, Hlvanik Ivan, Intihar Jan, Ivančič Andrej, Izgorski, Jamnik Anton, Janežič Alojzija, Jankovič Majda, Jelinčič Roza Ana, Jerič Renato, Jerman Jožefa, Jerončič Ivan, Jeršin Anton, Judež Urška, Judnič Zofija, Jurkovnik Francka, Justinek Neža, Kavovič Ana, Karmeličanski samostan Sora, Kartuzija Pleterje, Kas Ivanka, Kastelic Jože, Kastrun Marija, Kavčič Jožica, Kejžar Jožica, Kelhar Gregor, Klančar Kristina, Klemenčič Maks, Knežinek Marija, Kobal Adrijana, Kolenc Marija, Konačnik Ana-Marija, Končan Janez, Konhajzler Ljudmila, Koren Jožefa, Koren Franciška, Kos Miči, Kosec Marija, Košir Ivana, Košmrlj Stane, Košnik Francka, Košnik Marija, Kotnik Marija, Kovač Marija, Kovač Marjan, Kozman Ivana, Kozmus Eva, Kožin, Krajc Ivan, Krajec Pavla, Kralj Nada, Kranjc Draga, Krapež Peter, Martin, Rafael, Krasna, Kravanja, Krevs Jožefa, Križman Vid, Kržišnik Janez, Kukanja Bernarda, Kumer Marija, kupčič Janez, Kurbus Ivan, Kvaternik Janez, Lampret Stanko, Leban Marija, Leben Tanja, Legat Irena, Lenarčič Anton, Lesjak Ida, Lesjak Ivan, Lesjak Stanko, Leskovešek Branko, Ločičnik Jožica, Ločičnik Silva, Lušin Franciška, Makovec Marija, Mandelj Jožefa, Marjine sestre, Martinič Angela, Matanič Ana, Matičič Marija, Matko Mihaela, Mavec Maja, Medvošek Venčeslav, Meglič Silviya, Merc Ljubo, Mercina Nada, Mihalič Ivica, Miklavc Jožefa, Mirt Angela, Modrijančič Ivanka, Mohar Ana, Možina Zofija, Mrak Jelena, Mrakič Martina, Muhič Marija, Mulec Janez, Murko Ana, Musec Marija, Muzek Franc, Nikolov Ana, Novak Franciška, Oblak Janez, Obrnan Francišek, Ogrin Ivanka, okorn Marija, Onušič Marija, Orel, Oresnik Francka, Oset Jožefa, Osterman Jože, Ošlak Milan, Pajek Roza, Panič Martin, Pavlinc Eva, Pecelin Marija, Pečarič Verica, Penger Štefka, Perko Marija, Pernšek Blaž, Pestotnik Sonja, Petauer Franc, Petelin Marija, Pinter Jožef, Pivk Marija, Poljanar Štefka, Postrak, Potočnik Stefan, Prebil Damjan, Preskar Rija, Preskar Terezija, Pribožič Anton, Primc Ana, Radovanovič Ivana, Ravnik Alenka, Razpotnik Anton, Rebolja Nada, Rijavec Nevenka, Rodman Terezija, Rožič Marija, Ržek Helena, Sajovic Marija, Salobir Nada, Sarazin Jožefa, Sečnik Marija, Seršek Kristi-

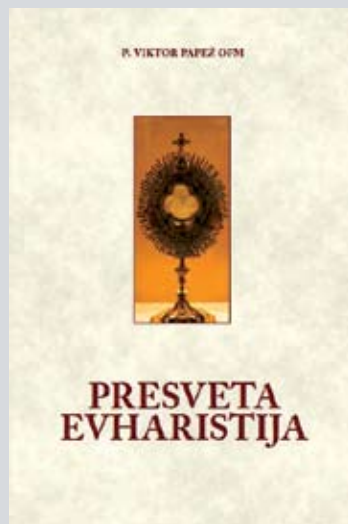
p. Viktor Papež **Presveta Evharistija**

premišljevanja

Že pred časom je provincialni minister p. Viktor Papež imel duhovne vaje za sestre klarise v Nazarjah na temo svete evharistije. v obsežnih razmišljanjih se je dotaknil zgodovinskih, teoloških, duhovnih in praktičnih vprašanj, povezanih z mašo in češčenjem Rešnjega telesa. V besedilu se sicer sem ter tja opazi, da je bilo sprva namenjeno redovnicam, vendar pa bo koristno tudi vsem drugim, ki želijo poglobiti svoje poznavanje presvetega zakramenta in poglobiti pobožnost do njega.

Format: 20 cm, 200 str., broširano
Cena: 6,00 €

Za bralce Brata Frančiška do 15.5.2008 **4,00 €**.

Andraž Arko – Urša Skoberne **Anton Padovanski – Frančiškov brat** *slikanica*

Ob stoletnici viške župnije, nad katero bdi kot zavetnik sv. Anton Padovanski – pravijo celo, da so pred gradnjo cerkve, ko je bila tam še gošča, nekateri videli njegovo prikazen – je br. Andraž Arko napisal, Urša Skoberne pa ilustrirala preprost, a zgovoren življenjepis tega silno češčenega svetnika, za katerega pa marsikdo ne ve, da ga na Portugalskem ne imenujejo Padovanski, ampak Lizbonski, in to po rojstnem kraju. Kaj se je dogajalo med Lizbono in Padovo, pa boste lahko prebrali v knjižici.

Format: 22 cm, 64 str., broširano
Cena: 4,00 €

Za bralce Brata Frančiška do 15.5.2008 **3,00 €**.

Naročila na naslov:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

tel.: 01 2429312, faks: 01 2429313, e-mail: zbf@rkc.si, <http://ofm.rkc.si/zbf>